

INSTITUTUL
CULTURAL
ROMÂN

BULETIN INFORMATIV

numărul 3 | decembrie 2012

CUPRINS

Participarea României la Salon du Livre 2013	2
Instituirea titlului de Ambasador al Culturii Române	3
Regulament de acordare a titlului de Ambasador al Culturii Române	3
Regulament pentru organizarea filialelor ICR	5
Regimul revistelor sprijinite de ICR	8
Decizie privind onorariile în cadrul proiectelor ICR	9
Decizie privind sumele forfetare pentru traducerile literare	10
Regulament cadru pentru selecționarea proiectelor culturale pentru 2013	11
Concurs pentru selectarea proiectelor care vor reprezenta România la cea de-a 55-a ediție a Expoziției Internaționale de Artă – la Biennale di Venezia	17
Organizarea Simpozionului „Dimitrie Cantemir în gândirea europeană”	24
Posturi pentru românii de pretutindeni în organigrama ICR	24
Conferințele ICR	25
Durata mandatelor la institutele culturale române din străinătate	25
Concurs pentru ocuparea unor posturi la ICR din străinătate	26
Programele și proiectele institutelor culturale românești din străinătate – repere metodologice	28
Sprijinirea dezbaterii și a cercetării științifice consacrate evoluției Uniunii Europene	32
Sprijinirea dezbaterilor asupra educației și cercetării științifice	32
„Democrația ca formă de viață” – conferință susținută de președintele Institutului Cultural Român la Londra cu ocazia Zilei Naționale a României	33
Democracy as a Form of Life	35
Precizări în legătură cu finanțarea Festivalului de Film „Making Waves: New Romanian Cinema”	52
Guvernul Bavariei sprijină înființarea unui Institut Cultural Român la Nürnberg-München	52

Participarea României la Salon du Livre, Paris, 22-25 martie 2013

Institutul Cultural Român asigură participarea României la Salon du Livre, Paris, 22-25 martie 2013, în calitate de invitat de onoare. În acest sens, Institutul Cultural Român, sprijinit de Guvernul României, asigură finanțarea unui program amplu de acțiuni, care e deja public.

Alte unități (centre de creație, edituri, instituții, etc.) pot participa la Salon du Livre 2013, în baza unei finanțări proprii, cu un proiect propriu, care are nevoie de un aviz al Institutului Cultural Român, în vederea coordonării acțiunilor de reprezentare a culturii române.

În vederea obținerii avizului, doritorii se vor adresa Direcției Generale Cooperări Externe, condusă de Directorul General Ștefan Popescu.

Instituirea titlului de Ambasador al Culturii Române

În vederea amplificării acțiunilor de diplomatie culturală ale Institutului Cultural Român, se instituie titlul de Ambasador al Culturii Române, care se acordă unor personalități din străinătate care desfășoară acțiuni de larg impact în direcția asigurării cunoașterii, vizibilității și prestigiului culturii române.

Titlul se acordă prin ordin al președintelui Institutului Cultural Român, la propunerea Comitetului Director. Regulamentul de acordare este elaborat și propus de Secretariatul General și se aprobă de Consiliul de Conducere.

Regulamentul de acordare a titlului de Ambasador al Culturii Române

Definiție și criterii de selecție:

Ambasadorii Culturii Române sunt personalități rezidente în străinătate consacrate în artă, literatură, muzică, știință și diplomatie care acceptă să sprijine și să popularizeze activitățile Institutului Cultural Român, cultura română în general și, după caz, comunitățile românești din țara de reședință.

Titlul se acordă prin ordin al președintelui ICR, la propunerea Comitetului Director. Totodată, președintele ICR are obligația să informeze în prealabil Consiliul de Conducere al ICR. În nota de informare, președintele ICR are obligația de a prezenta motivele desemnării personalității în cauză.

Personalitatea desemnată Ambasador al Culturii Române primește o „Scrisoare de desemnare” în care îi este precizat titlul, durata acestuia, statutul și drepturile ambasadorilor culturii române.

Titlul este acordat pe o durată de trei ani cu posibilitatea reînnoirii. Ambasadorii Culturii Române nu sunt angajați ICR.

Coordonarea și monitorizarea Ambasadorilor Culturii Române revine Direcției Generale a Cooperării Externe.

Eventualele propuneri pentru acordarea titlului de Ambasador al Culturii Române se transmit Direcției Generale a Cooperării Externe.

Personalitățile invitate să contribuie la cunoașterea culturii române în calitate de Ambasador al Culturii Române trebuie să îndeplinească următoarele condiții:

1. Să fie personalități străine consacrate în artă, literatură, muzică, cinematografie, știință, în lumea politico-diplomatică, în presă.
2. Să fie personalități care să aibă disponibilitatea reală de a se angaja în popularizarea culturii române și a activităților Institutului Cultural Român; să fie personalități influente în țara de reședință dar și la nivel internațional.
3. Să nu fie implicate în acțiuni care nu concordă cu valorile Institutului Cultural Român; să nu dea dovadă de xenofobie, rasism și antisemitism.
4. Ambasadorii Culturii Române se abțin de la activități electorale din România.

Rolul Ambasadorilor Culturii Române

Ambasadorii Culturii Române pot, la invitația președintelui ICR sau a directorului general al Cooperării Externe cu acordul președintelui ICR, să se angajeze în activități de sensibilizare a publicului din țara de reședință sau din alte țări și în colectarea de fonduri pentru susținerea activităților ICR. Ambasadorii Culturii Române pot participa la activitățile ICR.

Condițiile exercitării calității de Ambasador al Culturii Române

Ambasadorii Culturii Române sunt desemnați pe o perioadă de trei ani, cu posibilitatea reînnoirii, pe baza acordului mutual al părților.

Ambasadorii Culturii Române nu primesc salariu din partea ICR ci doar o indemnizație simbolică de 1 leu pe an. Totuși aceștia pot beneficia de indemnizații de călătorie, de plata deplasării în limitele stabilite de legea română.

Coordonare și informare

Direcția Generală a Cooperării Externe se ocupă de coordonarea, asistența și orientarea ambasadorilor culturii române. Direcția Generală a Cooperării Externe asigură comunicarea între ambasadorii culturii române și ICR. Direcția Generală a Cooperării Externe se îngrijește cu actualizarea listei ambasadorilor culturii române.

Retragerea titlului de Ambasador al Culturii Române

Retragerea titlului de Ambasador al Culturii Române se face prin ordin al președintelui ICR în urma unei evaluări efectuate de Direcția Generală a Cooperării Externe și validată în Comitetul Director.

Regulament pentru organizarea și funcționarea filialelor Institutului Cultural Român

Art. 1. Sfera de aplicare

Se reglementează organizarea și funcționarea filialelor Institutului Cultural Român, precum și raporturile dintre acestea și centrala ICR.

Art. 2. Începând cu anul 2013 se înființează filiale la Iași, Cluj-Napoca, Timișoara și Craiova.

Art. 3. Scopul reglementării

Institutul Cultural Român trebuie sincronizat, în continuare, iar unul dintre aspectele sincronizării este asigurarea de șanse pentru cei care creează în diferite locuri din țară. În acest sens, organizarea de filiale **ale Institutului Cultural Român** în provinciile istorice ale țării este un pas important.

Art. 4. Principiul legalității

Activitatea **Institutului Cultural Român** se desfășoară sub autoritatea Senatului României și este reglementată de Legea 356 din 2003, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 5. Noțiunea de filială

Prin „filială” înțelegem o unitate, cu sediu, personal și echipamente proprii, organizată de baza unui acord de cooperare scris între Institutul Cultural Român, conducerea acelei unități, pe de o parte, și primari, președinți de consilii județene, pe de altă parte, care are ca scopuri majore:

- implementarea regională a **Programului Institutului Cultural Român** așa cum acesta a fost configurat în tradiția instituției începută cu **Fundația Culturală Română** și adusă la zi de instituția de astăzi;
- promovarea cunoașterii și sporirea prestigiului culturii române punând în relief internațional valori competitive create în provinciile istorice ale țării;
- organizarea de acțiuni culturale competitive de promovare în rețeaua internațională a **Institutului Cultural Român** și sprijinirea institutelor.

Art. 6. Componenta și statutul filialelor

6.1. Fiecărei filiale i se alocă două posturi în structura de posturi a Institutului Cultural Român, un post de director și un post de director adjunct, desemnați de Institutul Cultural Român să organizeze și să conducă filiala.

6.2. Directoratul este asistat de 3-5 referenți. Aceștia pot fi angajați pe baza resurselor extrabugetare pe care le obține filiala.

6.3 Funcțiile de director, director adjunct, referenți nu pot fi încredințate membrilor aceleiași familii, rudelor sau afinilor până la gradul 3 inclusiv, nici persoanelor care au relații de subordonare pe plan profesional.

6.4 Fiecare filială își concepe un Statut propriu și un program de acțiuni pentru 1-4 ani. Programul de acțiuni și Statutul fiecărei filiale a Institutului Cultural Român au nevoie de aprobarea Comitetului Director al Institutului Cultural Român.

6.5 Directorul și Directorul adjunct reprezintă filiala în raport cu orice organizație sau instituție din teritoriu.

6.6 Directorul și directorul adjunct al filialei sunt numiți prin Hotărâre de către Comitetul Director, la propunerea Președintelui, pe o perioadă de 4 ani, putând fi reînnoit mandatul o singură dată.

6.7 Directorul și directorul adjunct pot fi revocați din funcție la propunerea președintelui Institutului Cultural Român.

Art. 7. Relațiile cu mass-media

7.1 Filialele pot stabili parteneriate cu mass-media oferind exclusiv informații legate de activitățile de la nivelul filialei.

7.2 Filialele informează în prealabil Centrala în legătură cu toate acțiunile de comunicare planificate, atunci când acestea implică o colaborare cu mass-media cu audiență națională.

7.3 Este interzisă inițierea oricăror acțiuni de comunicare prin care s-ar putea prejudicia imaginea ICR în ansamblul său sau a unei structuri a ICR sau prin care s-ar putea da naștere la o imagine greșită asupra mandatului și activității instituției.

Art. 8. Resurse financiare

Resursele extrabugetare obținute de o filială rămân la dispoziția acesteia și vor fi utilizate conform legislației financiar-fiscale aplicabile unei instituții publice.

Art. 9. Program de acțiune al filialei

Fiecare filială își elaborează un Program de acțiune în baza Programelor Institutului Cultural Român (documentul nr. 1.545 din 12 octombrie 2012), aprobate de Consiliul de Conducere al Institutului Cultural Român și în baza scopului filialelor prevăzut în documentul de înființare și în celelalte documente ale Institutului Cultural Român.

Art. 10. Scopul filialei

Scopul filialelor este să asigure cunoașterea în provinciile istorice a programelor și oportunităților asigurate de Institutul Cultural Român; să elaboreze propuneri de programe care servesc misiunea stabilită de lege pentru Institutul Cultural Român; să preia răspunderea implementării unor programe ale Institutului Cultural Român, conform deciziilor pe care directorii filialelor le iau împreună cu Comitetul Director; să sprijine cu mijloacele specifice ale Institutului Cultural Român, cultura ce se dezvoltă în provinciile istorice ale țării; să coopereze cu institutele culturale române amplasate în străinătate în vederea promovării de valori competitive; să coopereze cu teatre, opere, edituri, universități, institute de cercetare științifică și dezvoltare tehnologică, companii, în vederea sprijinirii afirmării lor internaționale; să asigure obținerea de resurse financiare în vederea susținerii programelor culturale de la diferite niveluri ale Institutului Cultural Român; să dezvolte cooperări internaționale în beneficiul mutual.

Art. 11. Sediul

Fiecare filială dispune de un sediu, compus cel puțin din Birou al Directorilor, Sală de reuniuni, Sală cu echipamente de comunicații, și are acces, pentru activitățile proprii, la săli de conferințe, concerte, expoziții, spectacole în localitatea respectivă. Sediul se obține prin negocieri ale Directoratului filialei cu Primari și Consilii Județene.

Art. 12. Consiliul filialelor

Se constituie un Consiliu al Filialelor Institutelor Culturale Române, din care fac parte personalități ale lumii culturale, economice, financiare de la fața locului precum și directorii și directorii adjuncți ai filialelor.

Art. 13. Înființarea altor filiale

Înființarea altor filiale este posibilă sub condiția aprobării de către Comitetul Director al Institutului Cultural Român și sub condiția asigurării resurselor de finanțare necesare în 2013. În funcție de resursele financiare disponibile, Institutul Cultural Român va putea decide ulterior asupra aplicării condițiilor menționate.

Regimul revistelor sprijinite de Institutul Cultural Român

Institutul Cultural Român dorește să acorde sprijin material cât mai multor reviste proprii sau editate de asociații de creatori.

Ca pretutindeni în lumea civilizată, redacția oricărei reviste trebuie să se preocupe ea însăși de difuzarea revistei, de recuperarea prin desfacere contra cost a unei părți din cheltuieli și de procurarea de resurse extrabugetare ce se adaugă eventualelor alocații bugetare.

În depozitele Institutului Cultural Român s-au stocat, până în iunie 2012, cantități mari de numere ale revistelor proprii rămase nevalorificate, iar Curtea de Conturi a semnalat, pe drept, că publicații în valoare de aproximativ o jumătate de milion de euro zac nevândute în aceste depozite.

Sunt tot mai multe publicațiile care solicită sprijinul material al Institutului Cultural Român.

Institutul Cultural Român resimte drept datorie să acorde sprijin material în limita resurselor de care dispune cât mai multor publicații, printr-un proces de decizie transparent, bazat pe criterii clare și competiție, compatibil cu procedurile din lumea civilizată.

Având în vedere premisele de mai sus, **Comitetul Director** al Institutului Cultural Român hotărăște:

1. Se sprijină material (financiar, logistic, etc.) publicații proprii sau publicații editate de asociații de creatori în urma competiției proiectelor, pe bază de criterii stabilite și anunțate public de **Directia Generală a Promovării Creației**, respectiv **Directia Generală pentru Românii de Pretutindeni**;
2. Difuzarea publicației și recuperarea unei părți din cheltuieli sunt obligația redacției publicației respective. Măsura recuperării prin desfacere conform solicitărilor de pe piață este criteriu de acordare a sprijinului material conform art. 1;
3. Fiecare publicație trebuie să se asigure, prin inițiative ale redacției proprii, de suplimentarea eventualelor alocări bugetare cu resurse extrabugetare. Pondere resurselor extrabugetare în tabloul finanțării este criteriu de acordare a sprijinului material conform art. 1.
4. Revistele care primesc finanțare de la Administrația Fondului Cultural Național – AFCN nu sunt eligibile pentru art.1, în anul respectiv.

Decizie privind normarea onorariilor în cadrul proiectelor derulate de ICR

Criterii de stabilire:

1. Onorariile nu pot depăși 10% din bugetul unui proiect specific asumat de ICR.
2. În cazul unei prestații individuale (conferință), onorariul convenit unei personalități nu va depăși echivalentul a 400 euro.
3. Președintele Institutului Cultural Român are dreptul de a dispune în cazuri excepționale majorarea acestor sume cu cel mult 20%.
4. Pe parcursul anului 2013, păstrând proporția convenită de 10%, fondul total al onorariilor nu va putea fi mai mare de 1 600 000 lei, în cazul în care suma destinată proiectelor este cea estimată în proiectul de buget al instituției și anume de 16 000 000 lei.
5. Nivelul maximal al onorariilor se va aproba doar în cazul personalităților consacrate.
6. În situații extraordinare, Comitetul Director poate lua decizii în consecință.
7. Resursele extrabugetare nu intră în reglementarea de mai sus.
8. Comitetul Director poate dispune măsuri în funcție de evoluția situației financiare.

Proiect de decizie privind instituirea sumelor forfetare pentru traducerile literare

Cu începere din 2013 se vor aplica și în cadrul proiectelor de traducere inițiate și derulate de Institutul Cultural Român contracte întemeiate pe sume forfetare, în acord cu propunerile Comisiei Europene incluse în Ghidul Programului comunitar Cultura 2007-2013, actualizat în 2012. Ratele fixe, exprimate în euro, se referă la traducerea unei pagini standard de 1500 semne (fără spații) și diferă de la o limbă-țintă la alta, după cum urmează:

albaneză	16	germană	27	norvegiană	25
bulgară	15	greacă	20	poloneză	18
croată	16	maghiară	21	portugheză	18
cehă	14	islandeză	36	română	11
daneză	25	chineză	36	sârbă	16
olandeză	25	ebraică	36	rusă	16
engleză	26	italiană	29	ucraineană	16
estoniană	21	letonă	20	slovenă	17
finlandeză	26	lituaniană	18	spaniolă	23
franceză	26	malteză	18	turcă	10

Aceste rate fixe au fost stabilite în urma analizei contractelor de traduceri ale editurilor derulate într-o țară de-a lungul ultimului an. Firește, pentru traducerile de opere poetice nu se pot aplica ratele fixe. Se propune stabilirea unei sume maxime de 15.000 euro pe volum, indiferent de limba-țintă.

În cazuri excepționale, atât pentru traducerile în proză cât și pentru cele de poezie, președintele Institutului Cultural Român va avea dreptul de a dispune majorarea sumelor convenite traducătorului cu 10%.

Regulament-cadru privind selecționarea prin concurs a proiectelor culturale pentru anul 2013

CAPITOLUL I: Dispoziții generale

Art. 1

Finanțările nerambursabile pentru programe, proiecte și acțiuni culturale se acordă din bugetul anului 2013 al Institutului Cultural Român în conformitate cu prevederile Legii 356/2003 cu modificările ulterioare și cu respectarea prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 51/1998 *privind îmbunătățirea sistemului de finanțare a programelor, proiectelor și acțiunilor culturale*, aprobată prin Legea nr. 245/2001, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 2

(1) Finanțarea nerambursabilă se acordă numai în condițiile existenței unor surse de finanțare proprii sau atrase ale beneficiarului finanțării, altele decât de la Institutul Cultural Român, în cuantum de cel puțin 25% din **costul total al proiectului**.

(2) Sursele de finanțare proprii sau atrase ale beneficiarului finanțării sunt în numerar și se certifică prin extras de cont, sau scrisori de intenție din partea co-finanțatorilor sau sponsorilor.

Art. 3

(1) Acordarea de finanțări nerambursabile se realizează pe bază de selecție de proiecte culturale.

(2) Pentru a putea participa la selecție, solicitantul trebuie să îndeplinească următoarele condiții cumulative:

- a) Să fie persoană fizică autorizată sau persoană juridică înființată în conformitate cu prevederile legale și cu sediul în România
- b) A respectat obligațiile asumate prin contractele de finanțare nerambursabilă anterioare.
- c) Nu are datorii la bugetul de stat sau la bugetul local
- d) Nu este angajat al Institutului Cultural Român sau personal angajat/numit ce funcționează în cadrul institutelor culturale românești din străinătate, sau rude până la gradul 1 ale acestuia, atât în calitate de persoană fizică sau persoană fizică autorizată, cât și ca reprezentant legal al unei persoane juridice, din România sau din străinătate.

Art. 4

Conținutul anunțului public privind perioada de desfășurare a selecțiilor de proiecte se aprobă prin Ordin al Președintelui Institutului Cultural Român și va cuprinde informații cu privire la:

- cuantumul total al finanțării pentru fiecare sesiune, în funcție de bugetul de venituri și cheltuieli al Institutului Cultural Român, aprobat prin legea bugetului de stat;
- ariile tematice ale proiectelor culturale ce vor fi finanțate în sesiunea respectivă,
- termenul-limită pentru depunerea/transmiterea documentațiilor în vederea solicitării finanțării;

Art. 5

- (1) Selecția proiectelor culturale se realizează în două etape, conform procedurii de evaluare prevăzute la cap. V din prezentul Regulament.
- (2) Pentru a participa la selecția de proiecte culturale, solicitanții trebuie să depună documentația de solicitare a finanțării.
- (3) Documentația de solicitare a finanțării, prevăzută la Art. 6, se trimite prin poștă/ curier sau se depune personal la Sediul ICR, Aleea Alexandru, nr. 38, sector 1, București până la data comunicată prin anunțul public, conform art. 4 din prezentul Regulament.

Art. 6

- (1) Documentația solicitanților trebuie să conțină următoarele:

- 1) formularul-tip de solicitare a finanțării nerambursabile pentru proiecte culturale, prevăzut în anexa nr. 1;
 - 2) formularul pentru descrierea bugetului de venituri și cheltuieli, prevăzut în anexa nr. 2;
 - 3) raportul de activitate a solicitantului pe ultimul an; pentru solicitanții care au derulat activități pe o perioadă mai scurtă de un an, se va depune un raport de activitate pentru perioada respectivă;
 - 4) declarația pe proprie răspundere, prevăzută în anexa nr. 1, secțiunea C;
 - 5) CV-urile membrilor echipei de proiect;
 - 6) scrisoarea (scrisorile) de intenție din partea partenerului (partenerilor)
 - 7) extras de cont privind partea de cofinanțare
 - 8) actul de înființare/autorizare a solicitantului, cu toate modificările și completările ulterioare (în cazul instituțiilor publice, actul normativ de înființare), precum și certificatul de **înregistrare** fiscală, ambele în copie;
 - 9) certificatul de **atestare** fiscală, în original, din care să reiasă că solicitantul nu are datorii la bugetul de stat sau la bugetul local. La data depunerii dosarului de aplicație, certificatul trebuie să fie în perioada de valabilitate.
 - 10) alte documente pe care solicitantul le consideră relevante privind activitatea sa (înregistrări pe casete audiovideo, DVD-uri, CD-uri, dosare de presă, recenzii, recomandări, scrisori de sprijin etc.).
- (4) În cazul solicitanților care au primit finanțare nerambursabilă, se va depune și un certificat al autorității finanțatoare care să ateste modul de îndeplinire al obligațiilor contractuale de către beneficiarul finanțării.
 - (5) Întreaga documentație va fi tehnoredactată, cu excepția documentelor emise de alte autorități, ce vor fi depuse fie în original, fie în copie certificată cu originalul.

CAPITOLUL II: Criterii de acordare a finanțărilor nerambursabile

Art. 7

Solicitările care îndeplinesc condițiile prevăzute la art. 3 și au depus documentele prevăzute de art.6 sunt evaluate pe baza următoarelor criterii și punctaje:

Grilă de evaluare pentru proiecte culturale:

Criterii	Punctaj
I. Calitatea și originalitatea proiectului	20, din care
I.1 Claritatea concepției și adecvarea activităților în funcție de obiectivul proiectului	10
I.2 Caracterul inovator al proiectului și/sau originalitatea abordării	10
II. Relevanța proiectului	30
III. Fezabilitatea proiectului	30, din care
III.1 Experiența managerială și capacitatea de implementare	20
III.2 Metodologia de realizare (coerență și adecvare la scop)	10
IV. Buget (cheltuielile propuse reflectă în mod real raportul cost valoare/beneficii)	20
V. Calitatea și valoarea contribuției partenerilor	20
TOTAL	120

CAPITOLUL III: Cheltuieli eligibile

Art.8

Pot fi incluse în formularul de buget următoarele tipuri de cheltuieli, dacă acestea reprezintă costuri necesare și rezonabile pentru realizarea proiectului, vor fi efectuate pe perioada de desfășurare a proiectului, și sunt legate în mod direct de realizarea acestuia:

A. Cheltuieli legate de realizarea activităților proiectului

1. Onorarii (acordate în baza contractelor de drepturi de autor);
2. Remunerații colaboratori (acordate în baza contractelor de prestări de servicii);
3. Cazare și masa sau diurnă pentru participanți/invitați, precum și pentru echipa de proiect;
4. Transportul local/internațional pentru participanți/invitați și al echipei de proiect;

5. Cheltuieli aferente transportului de persoane: viză, asigurare de călătorie, taxe de drum și taxe de parcare
6. Închiriere echipamente și spații, mijloace de transport
7. Activități promoționale și publicitate
8. Tipărituri
9. Cheltuieli de producție/închiriere decoruri, costume, standuri, simeze, vitrine

B. Cheltuieli administrative, în procent maxim de 20% din valoarea finanțării

1. Cheltuieli cu energia electrică
2. Cheltuieli cu chiria
3. Comunicații: telefon, internet
4. Cheltuieli pentru echipamente birotică
5. Cheltuieli pentru alte dotări necesare proiectului, în procent maxim de 20% din valoarea finanțării
6. Cheltuieli specifice proiectului

Art.9

- (1) TVA-ul nu este o cheltuială eligibilă, cu excepția cazului în care beneficiarul face dovada că nu îl poate recupera.
- (2) Plata organizației partenere, sau a angajaților acestora, nu este o cheltuială eligibilă.

CAPITOLUL IV: Organizarea comisiilor de selecție

Art. 10

- (1) Selecția proiectelor culturale se face de către comisii de selecție special constituite pe lângă Institutul Cultural Român, formate dintr-un număr impar de experți independenți și reprezentanți ai Institutului.
- (2) Comisiile vor fi organizate pe arii tematice, iar în cazul în care în cadrul unei sesiuni vor fi finanțate proiecte culturale din mai multe arii tematice, se va organiza câte o comisie de selecție pentru fiecare dintre acestea.
- (3) Componența nominală a comisiei/comisiilor va fi adusă la cunoștința publică numai după încheierea sesiunii de selecție.

CAPITOLUL V: Procedura de evaluare

Art. 11. Etapa administrativă

- (1) Secretarul comisiei de selecție va verifica documentația prevăzută la art.6 din prezentul regulament.

- (2) Solicitățile de finanțare incomplete sau înregistrate ulterior datei-limită prevazute în anunțul public de organizare a selecției nu vor participa la etapa a doua de selecție.

Art. 12. Etapa de selecție

- (1) Fiecare ofertă care a trecut de etapa administrativă va fi analizată de membrii comisiei de selecție. Pentru fiecare ofertă vor fi întocmite rapoarte, care vor fi structurate pe baza grilei de evaluare prevazute la art. 8 și vor include observațiile și justificările membrilor comisiei pentru punctajul acordat.
- (2) Comisia de selecție stabilește ierarhia ofertelor culturale pe baza punctajului obținut.
- (3) Lista cuprinzând proiectele culturale selectate pentru acordarea finanțărilor, punctajul obținut, precum și cuantumul finanțării acordate se transmit conducătorului autorității finanțatoare în vederea comunicării publice, în termen de cel mult 3 zile lucrătoare de la finalizarea lucrărilor comisiei de selecție.
- (4) Lista cuprinzând proiectele culturale selectate pentru acordarea finanțărilor, punctajul obținut, cuantumul finanțării acordate, precum și lista celor care nu au fost selectate spre finanțare și punctajul obținut de acestea vor fi publicate pe site-ul Institutului Cultural Român, în termen de două zile lucrătoare de la data primirii acestor liste de către conducătorul acesteia.

Art.13

Vor putea primi finanțare numai proiectele care îndeplinesc următoarele condiții cumulative, în limita bugetului alocat pe anul 2013 alocat de Institut:

- proiectul a obținut la evaluare un punctaj total de minimum 75 de puncte;
- există buget disponibil după aprobarea succesivă a proiectelor, în ordinea clasamentului;
- în caz de punctaje egale, poate primi finanțare propunerea de proiect cu bugetul mai mic;
- în cazul în care mai multe propuneri de proiect ale aceluiași solicitant întrunesc condițiile de acordare a finanțării, poate primi finanțare o singură propunere, cea care a obținut punctajul mai mare.

Art.14

- (1) Solicitanții nemulțumiți de modul de respectare a procedurii privind organizarea și desfășurarea selecției de oferte pot depune contestație în termen de maximum 3 zile lucrătoare de la data publicării listei finale a rezultatelor sesiunii de finanțare.
- (2) Contestațiile vor fi soluționate de comisii special constituite în acest scop, formate din experți independenți, desemnați prin ordin al președintelui Institutului, în termen de 5 zile lucrătoare de la data expirării termenului de depunere a contestațiilor.

- (3) În componența comisiilor de soluționare a contestațiilor nu pot fi numiți membri care au făcut parte din comisiile de selecție.
- (4) Rezultatele finale ale evaluării de oferte, după soluționarea contestațiilor depuse, vor fi făcute publice prin publicarea pe site-ul Institutului Cultural Român.

CAPITOLUL VI: Dispoziții finale

Art. 15

Finanțarea nerambursabilă a proiectelor culturale se acordă prin încheierea unui contract între Institutul Cultural Român și solicitantul selecționat, conform modelului din anexa nr.3.

Art. 16

Anexele nr.1-3 fac parte din prezentul Regulament. (www.icr.ro/regulament_concurs_ianuarie2013)

**Președinte
Andrei Marga**

Concursul național pentru selectarea proiectelor care vor reprezenta România la cea de-a 55-a ediție a Expoziției Internaționale de Artă – la Biennale di Venezia

Regulament de organizare

I. Dispoziții generale

1. Ministerul Culturii și Patrimoniului Național, Ministerul Afacerilor Externe și Institutul Cultural Român organizează concursul pentru selectarea proiectelor care vor reprezenta România la cea de-a 55-a ediție a Expoziției Internaționale de Artă – la Biennale di Venezia, denumit în continuare Concursul.
2. În anul 2013, proiectele care vor reprezenta România la cea de-a 55-a ediție a Expoziției Internaționale de Artă – la Biennale di Venezia, denumită în continuare Bienala, la secțiunea Participări Naționale, se vor realiza în două spații expoziționale:
 - a) Pavilionul României din Giardini della Biennale
 - b) Noua Galerie a Institutului Român de Cultură și Cercetare Umanistică de la Veneția
3. Comisarul participării României la Bienală este doamna Monica Morariu, din partea Ministerului Culturii și Patrimoniului Național, iar vicecomisar este domnul Alexandru Damian, din partea Ministerului Afacerilor Externe și a Institutului Cultural Român.
4. Prezentul regulament are drept scop stabilirea procedurilor de organizare a Concursului.
5. Scopul fundamental care generează și guvernează organizarea Concursului îl reprezintă asigurarea, prin confruntare profesională, a unei înalte calități a participării României la Bienală.

6. În vederea îndeplinirii scopului Concursului vor fi constituite o Comisie de selecție și o Comisie de soluționare a contestațiilor. Componența comisiilor, precum și regulamentele de organizare și funcționare ale acestora vor fi aprobate prin ordin al ministrului Culturii și patrimoniului național.

7. Datele de desfășurare a Bienalei cu tema Il Palazzo Enciclopedico / The Encyclopedic Palace sunt:

- a) **28 mai 2013**: pre-vizionare specială pentru organizatori;
- b) **29-31 mai 2013**: pre-vizionare;
- c) **1 iunie 2013**: deschidere pentru public;
- d) **24 noiembrie 2013**: închidere.

II. Reguli de participare la Concurs

1. Concursul, organizat în baza prezentului regulament, este un concurs public de creație, deschis participării autorilor individuali sau reuniți în grupuri sau organizații neguvernamentale de profil.

2. Prin participarea la Concurs se presupune că persoanele fizice sau juridice care propun un proiect au calitatea de autor, în sensul Legii nr. 8/1996 privind dreptul de autor și drepturile conexe, cu modificările și completările ulterioare, cu posibilitatea ca, în situația în care proiectul propus va fi selectat, să stabilească, împreună cu Ministerul Culturii și Patrimoniului Național, pentru Pavilionul României din Giardini della Biennale, respectiv Institutul Cultural Român, pentru Noua Galerie a Institutului Român de Cultură și Cercetare Umanistică de la Veneția, condițiile de realizare a acestuia.

3. Participanții au dreptul de a pune organizatorilor întrebări sau a cere lămuriri cu privire la regulamentul Concursului la secretariatul acestuia:

*Ministerul Culturii și Patrimoniului Național
Compartiment Monumente de For Public și Arhitectură Contemporană
Bd. Unirii nr. 22, sector 3, 030833, București;
tel: 021.222.32.13, mail: moc.liamg@npccm.capfmc*

precum și la: *Institutul Român de Cultură și Cercetare Umanistică de la Veneția, Cannaregio 2214,
30121 Venezia, Italia; tel. 0039 041 5242309, mail: ti.nit@agroitsi.*

4. Nu pot participa la Concurs persoanele care au participat la organizarea sa, la elaborarea regulamentului, membrii comisiei de selecție și cei ai comisiei de soluționare a contestațiilor sau membrii familiilor acestora, până la gradul al doilea, inclusiv. Membrii comisiilor nu pot primi misiuni profesionale legate de elaborarea proiectelor care vor fi înscrise în Concurs.

5. Proiectele depuse nu pot fi făcute publice de către autori decât după finalizarea procedurii de selectare și anunțarea proiectelor câștigătoare. În caz contrar, participantul va fi eliminat din Concurs.

III. Desfășurarea Concursului, modalități de înscriere și examinare, contestații

1. Înscrierea la Concurs se va realiza fără taxă, prin depunerea documentațiilor la registratura Ministerului Culturii și Patrimoniului Național din Bd. Unirii, nr. 22, sector 3, 030833, București, sau prin transmiterea acestora prin poștă sau curier la aceeași adresă. **Documentațiile transmise prin e-mail sau fax, cele incomplete, cele care nu respectă cerințele impuse de organizatori sau cele care vor ajunge la M.C.P.N. la o dată ulterioară datei de 18 ianuarie 2013, ora 14:00, indiferent de modalitatea de transmitere, nu vor fi luate în considerare.**

2. Pe ambalajul proiectului se va menționa:

În atenția Compartimentului Monumente de For Public și Arhitectură Contemporană

Pentru Concursul național pentru selectarea proiectelor care vor reprezenta România la cea de-a 55-a ediție a Expoziției Internaționale de Artă – la Biennale di Venezia

3. Participanții pot depune documentații pentru spațiul Pavilionului României din Giardini della Biennale, pentru spațiul Noii Galerie a Institutului Român de Cultură și Cercetare Umanistică de la Veneția sau pentru ambele spații, menționând, pe formularul de înscriere și pe ambalajul proiectului, spațiul pentru care a optat participantul.

4. În cazul în care același autor/aceeași echipă depune mai multe proiecte, pentru fiecare proiect în parte se va completa câte un formular de înscriere, iar acestea vor fi ambalate separat.

5. Participanții vor depune o documentație care să cuprindă obligatoriu:

a) Formularul de înscriere

b) Conceptul proiectului propus / susținerea teoretică a felului în care vor fi reprezentate arta și cultura românească în contextul Bienalei – maxim 3 pagini, format A4;

c) Maximum 2 planșe format A2, cașerate pe un suport dur, care să cuprindă imagini, schițe, planuri, secțiuni etc. care să detalieze proiectul; pentru Pavilionul României din Giardini della Biennale planșele se vor prezenta la scara de 1:100, iar pentru Noua Galerie a Institutului Român de Cultură și Cercetare Umanistică de la Veneția acestea se vor prezenta la scara de 1:50;

d) Descrierea tehnică a proiectului - maximum 2 pagini, format A4; în selectarea materialelor se va ține cont de caracterul expoziției și al spațiului expozițional, posibilități de transport, montarea și demontarea expoziției;

e) Curriculum Vitae al autorului/-ilor, precum și al curatorului/-ilor;

f) Portofoliu care să cuprindă proiecte/lucrări realizate anterior, prezentat sub formă de mapă, format A4 (maximum 1 mapă) sau album de imagini (maximum 1 album/autor);

g) Deviz estimativ (vezi Documente atașate) necesar implementării proiectului; în realizarea devizului se vor lua în considerare următoarele cheltuieli obligatorii:

1. producția lucrărilor

2. organizarea vernisajului;

3. transportul expoziției dus-întors, instalarea și demontarea acesteia, inclusiv operațiunile de neutralizare a spațiului după strângerea expoziției;
4. modificări temporare ale spațiului expozițional, dacă este cazul, care să nu afecteze integritatea acestuia;
5. echipamente multimedia, dacă este cazul;
6. design grafic, traducere, tipărire și diseminare materiale promoționale: catalog - pentru proiectul organizat în Pavilionul României din Giardini della Biennale; catalogul proiectului organizat în Noua Galerie a Institutului Român de Cultură și Cercetare Umanistică de la Veneția Veneția va fi finanțat de Institutul Cultural Român potrivit Cap.VI, art.32; invitații, broșuri, CD/DVD-uri ș.a.;
7. remunerarea echipei de proiect și a colaboratorilor;
8. comunicare și PR;
9. prestări servicii;
10. cazarea membrilor echipei și a operatorilor de pavilion, care nu pot fi găzduiți în spațiile locative ale Institutului Român de Cultură și Cercetare Umanistică de la Veneția, în conformitate cu prevederile Cap.VI, art.34;
11. transportul membrilor echipei;
12. transportul dus-întors al operatorilor de pavilion, pe toată perioada Bienalei, și remunerarea acestora;
13. fotografierea expoziției;
14. organizarea evenimentelor/acțiunilor care se vor desfășura în spațiul expozițional pe parcursul Bienalei, dacă este cazul.

h) Prezentarea strategiei de promovare a proiectului (maximum 1 pagină, format A4).

6. Dacă este cazul se va face o prezentare a partenerilor/colaboratorilor implicați în proiect (maximum 1 pagină pentru fiecare partener/colaborator, format A4), precum și o prezentare a evenimentelor/acțiunilor care vor avea loc în spațiul expozițional pe parcursul Bienalei (maximum 2 pagini, format A4). De asemenea, dacă este cazul, se va face o prezentare a instalațiilor exterioare, realizate în afara spațiilor expoziționale (Pavilionul României din Giardini della Biennale, Noua Galerie a IRCCU Veneția) (maximum 1 pagină, format A4).

7. Opțional, se pot prezenta simulări 3D sau/și fotografii ale machetei, precum și documente video (maxim 2 DVD-uri).

8. Pentru lămuriri suplimentare privind costurile specifice organizării proiectelor la Veneția, autorii se pot adresa Institutului Român de Cultură și Cercetare Umanistică de la Veneția, la coordonatele menționate la art. 10.

9. În elaborarea bugetului proiectului care va fi expus în spațiul Pavilionului României din Giardini della Biennale, se vor lua în considerare și cheltuielile prevăzute aici

10. În situația în care bugetul proiectului depășește sumele alocate de Ministerul Culturii și Patrimoniului Național, pentru proiectul organizat în Pavilionul României din Giardini della Biennale, respectiv Institutul Cultural Român, pentru proiectul organizat în Noua Galerie a Institutului Român de Cultură și Cercetare Umanistică de la Veneția, este obligatorie menționarea cofinanțatorilor în cadrul prezentării destinate partenerilor/colaboratorilor implicați în proiect (pct. 6).

11. Toate documentele scrise vor fi redactate obligatoriu în limba română și în limba engleză, folosind fontul Arial, mărimea 12. În situația în care Comisia va constata că există diferențe între cele două variante, va fi luată în considerare cea în limba română.
12. Formatele acceptate pentru documentele depuse în format electronic - opțional - sunt: .pdf, .jpg, .tiff, .avi, mpeg, .mp3, .mp4. Organizatorii nu își asumă responsabilitatea pentru imposibilitatea vizionării documentelor transmise în alt format.
13. Calendarul desfășurării Concursului este următorul:
- a) Depunerea documentațiilor: termen limită – 18 ianuarie 2013, ora 14:00
 - b) Jurizarea: 22-23 ianuarie 2013
 - c) Anunțarea publică a proiectelor câștigătoare: 24 ianuarie 2013
 - d) Depunerea contestațiilor: termen limită – 29 ianuarie 2013, ora 16:00
 - e) Soluționarea contestațiilor: termen limită – 5 februarie 2013
14. Comisia de selecție a Concursului va avea în vedere următoarele criterii:
- a) conceptul inovator al proiectului și sustenabilitatea acestuia în contextul general al Bienalei: originalitatea proiectului; analiza proiectului în contextul participărilor naționale și internaționale în cadrul edițiilor anterioare ale Bienalei;
 - b) capacitatea prezumtivă a echipei proiectului de a materializa un proiect de o asemenea anvergură; măsura în care proiectul dă dovadă de o construcție fundamentată și logică;
 - c) fezabilitatea proiectului - posibilitatea de realizare practică și încadrarea în bugetul estimat; raportul între costurile estimate și rezultatele așteptate; relevanța/oportunitatea costurilor propuse pentru implementarea proiectului;
 - d) strategia de promovare a proiectului în cadrul Bienalei și în afara acesteia;
15. Lista propunerilor prezentate, punctajele obținute și proiectele declarate câștigătoare, cu motivarea alegerii acestora, vor fi făcute publice, la finalul procedurii de selectare, pe paginile de internet ale Ministerului Culturii și Patrimoniului Național, www.cultura.ro, Ministerului Afacerilor Externe, www.mae.ro și Institutului Cultural Român, www.icr.ro.
16. Participanții la Concurs pot depune contestații, referitoare numai la modalitatea în care a fost respectat regulamentul de organizare a Concursului, la sediul Ministerului Culturii și Patrimoniului Național, în atenția Compartimentului Monumente de For Public și Arhitectură Contemporană, bd. Unirii, nr. 22, sector 3, cod 030833, București, în termen de trei zile lucrătoare de la data comunicării publice a rezultatului. Acestea vor fi analizate și soluționate în termen de maximum cinci zile lucrătoare de la data expirării termenului de depunere al contestațiilor, de către o Comisie de soluționare a contestațiilor, numită prin ordin al ministrului culturii și patrimoniului național.

IV. Responsabilitățile câștigătorilor

Echipele proiectelor declarate câștigătoare vor avea următoarele responsabilități:

- a) realizarea proiectului expozițional în condiții de calitate artistică și tehnică corespunzătoare, exercitându-și cu profesionalism și responsabilitate totalitatea capacităților creatoare;
- b) realizarea materialelor de prezentare a expoziției pentru catalogul general al Bienalei și transmiterea acestora în timp util Ministerului Culturii și Patrimoniului Național;
- c) realizarea materialelor promoționale, prin consultare cu părțile implicate în organizarea evenimentului; materialele pot fi comune pentru ambele expoziții, din Pavilionul României din Giardini della Biennale și din Noua Galerie a Institutului Român de Cultură și Cercetare Umanistică de la Veneția;
- d) prezentarea adecvată a proiectelor în cadrul cataloagelor:
 - catalogul proiectului organizat în Pavilionul României din Giardini della Biennale va fi realizat de către echipa câștigătoare, cu aprobarea comisarului;
 - catalogul proiectului organizat în Noua Galerie a Institutului Român de Cultură și Cercetare Umanistică de la Veneția va fi realizat sub forma unui număr special al publicației Quaderni della Casa Romana di Venezia. Autorii proiectului vor respecta normele cu privire la elaborarea catalogului care vor fi comunicate de către comisar și vicecomisarul desemnat de Ministerul Afacerilor Externe și Institutul Cultural Român, precum și cele referitoare la regulile de redactare a publicației științifice Quaderni della Casa Romana di Venezia;
- e) promovarea evenimentului în presa românească și internațională, cu sprijinul părților implicate în organizarea evenimentului;
- f) respectarea condițiilor contractului pe care îl vor încheia cu Ministerul Culturii și Patrimoniului Național, pentru expoziția din Pavilionul României din Giardini della Biennale, respectiv cu Institutul Cultural Român, pentru expoziția din Noua Galerie a Institutului Român de Cultură și Cercetare Umanistică de la Veneția, în vederea materializării conceptului expozițional;
- g) realizarea rapoartelor necesare către comisar și vicecomisari, în situația în care se solicită acest lucru;
- h) realizarea rapoartelor intermediare și finale către finanțator;
- i) reprezentarea țării în cadrul evenimentelor organizate pe parcursul Bienalei;
- j) întocmirea dosarului de presă al expoziției;
- k) asigurarea, din suma încasată, potrivit contractului încheiat cu finanțatorul, a plății cheltuielilor generate de realizarea proiectului, inclusiv cele de neutralizare a spațiului expozițional;
- l) realizarea proiectului expozițional astfel încât să nu afecteze integritatea spațiului în care va fi expus;
- m) cooptarea de cofinanțări, în situația în care bugetul proiectului depășește sumele alocate de Ministerul Culturii și Patrimoniului Național, respectiv Institutul Cultural Român.

V. Modalități de finanțare

1. Ministerul Culturii și Patrimoniului Național va asigura finanțarea proiectului organizat în Pavilionul României din Giardini della Biennale. Se va lua ca reper suma de 650.000 / 700.000 lei alocată în anii anteriori pentru proiectul organizat în acest spațiu expozițional, cu mențiunea că această sumă poate fi diminuată sau majorată în funcție de bugetul alocat Ministerului Culturii și Patrimoniului Național pentru anul 2013.

2. Institutul Cultural Român va asigura finanțarea proiectului organizat în Noua Galerie a Institutului Român de Cultură și Cercetare Umanistică de la Veneția. Se va lua ca reper suma de 140.000 / 148.000 lei alocată în anii anteriori pentru proiectul organizat în acest spațiu expozițional, cu mențiunea că această sumă poate fi diminuată sau majorată în funcție de bugetul alocat Institutului Cultural Român pentru anul 2013.

3. Institutul Cultural Român, prin Institutul Român de Cultură și Cercetare Umanistică de la Veneția, va asigura, din bugetul propriu, finanțarea tipăririi catalogului proiectului organizat în Noua Galerie a Institutului Român de Cultură și Cercetare Umanistică de la Veneția, sub forma unui număr special al publicației Quaderni della Casa Romana di Venezia.

4. Ministerul Afacerilor Externe va depune dilingențele pentru asigurarea spațiilor locative la Institutul Român de Cultură și Cercetare Umanistică de la Veneția pentru patru membri ai echipei proiectului organizat în Pavilionul României, inclusiv operatori de pavilion, și pentru trei membri ai echipei proiectului din Noua Galerie, inclusiv operatori de pavilion. Spațiile locative vor fi puse la dispoziție pe întreaga durată a Bienalei, cât și pe durata unei luni înainte de deschiderea oficială a Bienalei și pe durata a două săptămâni după încheierea acesteia.

Organizarea simpozionului internațional „Dimitrie Cantemir în gândirea europeană“

Recunoașterea importanței operei lui Dimitrie Cantemir în gândirea europeană se află în creștere.

Dimitrie Cantemir este revendicat drept un moment important în evoluția a cel puțin trei culturi – română, turcă, rusă.

Având în vedere această importanță:

- a) Institutul Cultural Român organizează, în cooperare cu instituții specializate din Germania, Republica Moldova, Turcia și Rusia, simpozionul internațional **Dimitrie Cantemir în gândirea europeană**, în 2012;
- b) Organizarea simpozionului intră în răspunderea **Direcției Generale a Cooperărilor Externe** (director general Ștefan Popescu), din partea Institutului Cultural Român, care cooperează în acest sens cu Academia Română, Ministerul Culturii și Patrimoniului Național, Catedra „Dimitrie Cantemir” de la Oxford, Universitatea „Dimitrie Cantemir” și alte instituții interesate (Turcia, Republica Moldova);
- c) **Direcția Generală a Cooperărilor Externe** inițiază stabilirea partenerilor, a formatului, a datelor de desfășurare etc. ale simpozionului și le dă publicității. Finanțarea se realizează din contribuții ale ICR, sponsorizări și contribuții ale partenerilor.
- d) Conform propunerii Universității „Dimitrie Cantemir”, ICR sprijină organizarea „Anului Cantemir“.

Posturi pentru românii de pretutindeni în organigrama ICR

În vederea asigurării implementării de programe destinate comunităților românești din afara țării și pentru asigurarea și menținerea contactului direct cu reprezentanții comunităților românești, se alocă un post sau o jumătate de normă (din cele existente în fiecare ICRS) pentru acoperirea acestor nevoi. Aceasta se va decide de către Comitetul Director la propunerea Direcției Generale a Românilor de Pretutindeni.

Conferințele Institutului Cultural Român

În vederea sprijinirii organizării și amplificării dezbaterii asupra evoluției României, **Comitetul Director** hotărăște:

1. Institutul Cultural Român organizează o serie de reuniuni în sala mare a sediului central de la București, sub titlul **Conferințele ICR**. Seria este menită să aducă în fața celor interesați personalități de prim-plan, care propun analize ale situației actuale, ale alternativelor și evoluției societății românești;
2. Filialele ICR din teritoriu sunt autorizate să organizeze serii similare;
3. Conferințe se organizează conform reperelor europene, iar cheltuielile de organizare și onorariile se asigură din resurse extrabugetare;
4. De organizarea seriei **Conferințele ICR** răspunde **Direcția Generală a Promovării Creației** din centrala ICR.

Durata mandatelor în institutele culturale române din străinătate

Având în vedere:

- a) Împrejurarea că funcțiile de director, director adjunct, referent în institutele culturale române din exterior trebuie să permită unor personalități profilate din cultura română să-și dezvolte opera;
- b) Practica internațională a alocării de maximum patru ani unui mandat de reprezentare externă;
- c) Nevoia de a asigura cât mai multor personalități culturale din țară șansa de a exercita reprezentarea culturii române în exterior;
- d) Nevoia de a înlătura rutina și slabul impact al unor activități din institutele culturale române din exterior

Comitetul Director al Institutului Cultural Român hotărăște:

1. Desemnările în funcțiile de director, director adjunct, referent din institutele culturale române din exterior se fac pentru un mandat de patru ani;
2. Se examinează lista cu ocuparea posturilor respective la ora actuală, iar Direcția Generală a Reprezentanțelor în Străinătate lansează concursuri pentru posturile ocupate de persoane care au depășit vechimea de patru ani pe post. Desemnările pentru aceste persoane încetează la data sosirii noului ocupant, stabilit în urma concursului;

Concurs pentru ocuparea unor posturi la institutele culturale române din străinătate

Institutul Cultural Român organizează un concurs în vederea ocupării a cinci posturi de director adjunct și douăsprezece posturi de referent la următoarele institute culturale române din străinătate.

1. ICR Viena – director adjunct	8. ICR Varșovia – referent
2. ICR Viena – referent	9. ICR Lisabona – director adjunct
3. ICR Praga – 2 referenți	10. ICR New York – director adjunct
4. ICR „Titu Maiorescu” Berlin – director adjunct	11. ICR New York – referent
5. ICR „Titu Maiorescu” Berlin – 2 referenți	12. ICR Stockholm – referent
6. Accademia di Romania – 2 referenți	13. ICR Bruxelles – referent
7. ICR Varșovia – director adjunct	14. ICR Londra – referent

Pentru posturile de director adjunct se pot înscrie în competiție toți cetățenii români care cunosc limba țării respective și vorbesc o limbă de circulație internațională (de preferat limba engleză); au o vechime de cel puțin 3 ani într-o funcție de conducere; au o activitate profesională prestigioasă într-un domeniu intelectual, cultural-artistic, universitar-academic, științific, management public, diplomație; au o experiență edificatoare ca manager cultural (coordonator de proiecte culturale, activitate în cadrul unor instituții, asociații, organizații nonguvernamentale, publicații, audiovizual etc.); sunt echidistanți politic, aderă la valorile democrației, pluralismului, au abilități de comunicare; cunosc spațiului cultural din țările-gazdă, implicarea în dezvoltarea relațiilor bilaterale dintre România și acestea și cunosc legislația în vigoare privitoare la înființarea, organizarea și funcționarea Institutului Cultural Român, precum și a institutelor culturale române din străinătate.

Dosarul trebuie să cuprindă:

1. un **Curriculum Vitae** actualizat, însoțit de anexe (copii după diplomele de studii, listă de lucrări, portofoliu, copii după alte atestate obținute, premii, cazier judiciar, adeverință medicală care atestă starea de sănătate);
2. un **Proiect de Management** pentru Institutul Cultural Român din străinătate, pe o perioadă de un an, cu proiecția bugetară aferentă. Proiectul de management trebuie să aibă ca principală menire reprezentarea în străinătate a valorilor autentice ale culturii române. Se recomandă evitarea clișeeilor, a extravaganțelor, experimentelor neconcludente și implicarea instituțiilor culturale reprezentative din țara gazdă (universități, institute de cercetare, academii, edituri de prestigiu, ziare de mare tiraj, canale de radio și televiziune, firme de publicitate și relații publice, reprezentanți ai autorităților administrației publice centrale și locale, comunități românești, asociații și ligi culturale ale românilor din diaspora);
3. o **Lucrare** în care să prezinte propria strategie culturală în contextul misiunii asumate de Institutul Cultural Român prin Programele Institutului Cultural Român (Nr. 15 457 din 12 octombrie).

Pentru **posturile de execuție** – referent se pot înscrie în competiție toți cetățenii români care cunosc o limbă de circulație internațională (de preferat limba engleză) și eventual limba țării respective; au activitate profesională într-un domeniu intelectual, cultural-artistic, universitar-academic, științific, management public, diplomație; au o experiență în managementul proiectelor (coordonator de proiecte culturale, prestație la nivelul unor instituții, asociații, organizații nonguvernamentale cu profil cultural); sunt echidistanți politic, aderă la valorile democrației și pluralismului, au abilități de comunicare; cunosc spațiul cultural din țările-gazdă și implicarea în dezvoltarea relațiilor bilaterale dintre România și acestea și cunosc legislația în vigoare privitoare la înființarea, organizarea și funcționarea Institutului Cultural Român, precum și a institutelor culturale române din străinătate.

Dosarul trebuie să cuprindă:

1. un **Curriculum Vitae** actualizat, însoțit de anexe (copii după diplomele de studii și după caz, listă de lucrări, portofoliu, copii după alte atestate obținute, premii, cazier judiciar, adeverință medicală care să ateste starea de sănătate);
2. o propunere de **Proiect Cultural** pentru Institutul Cultural Român din străinătate pentru care aplică candidatul.

Candidații trebuie să menționeze foarte clar în corpul mesajului transmis postul pentru care candidează. O persoană poate candida pentru mai multe posturi, dacă îndeplinește criteriile de selecție.

Candidații declarați câștigători vor pleca la post numai după îndeplinirea tuturor procedurilor legale necesare angajării pe perioadă determinată în cadrul Ministerului Afacerilor Externe.

Dosarele vor fi trimise la adresa concurs@icr.ro. Ultima zi de primire a dosarelor este 14 decembrie 2012, ora 17.00.

Comisia de concurs va selecta candidaturile eligibile pentru interviu, iar candidații vor fi programați pentru interviu în perioada 7-11 ianuarie 2013.

Elemente cuantificabile ale criteriilor de selecție a candidaților înscriși la Concursul pentru ocuparea unor posturi la institutele culturale române din străinătate:

1. Nivelul studiilor (doctorat, master, stagii postuniversitare în țară și în străinătate);
2. Experiența demonstrată în organizarea de proiecte culturale (număr proiecte, grad de complexitate, impact public);
3. Cunoașterea limbilor străine cerute pentru postul pentru care aplică candidatul (cunoaștere probată prin anexarea la dosar a certificatelor doveditoare);
4. Activitatea culturală desfășurată (proiecte și acțiuni finalizate în domeniul predilect de activitate, participare la proiecte de anvergură națională și internațională);
5. Fezabilitatea proiectelor prezentate de candidat, în raport cu direcțiile de acțiune ale institutelor culturale românești din străinătate;
6. Cunoașterea legislației românești și europene în domeniu.

Rezultatele vor fi anunțate pe site-ul Institutului Cultural Român (www.icr.ro.) în data de 21 ianuarie 2013.

Programele și proiectele institutelor culturale românești din străinătate

Repere metodologice

Noul cadru legislativ menit să contribuie la reorganizarea și relansarea activității Institutului Cultural Român sub noi auspicii¹ impune și remodelarea activității desfășurate în străinătate, prin intermediul institutelor culturale românești. Planificarea activității trebuie să vizeze intensificarea preocupărilor pentru o mai bună poziționare și o mai sporită vizibilitate a institutelor culturale românești din străinătate. Totodată, trebuie avute permanent în vedere specificul și particularitățile mediului cultural din țara-gazdă.

În respectul bunelor practici ale Institutului Cultural Român, dar subliniind cele de mai sus, acțiunile trebuie să fie aliniate la agenda globală de dezvoltare **Europa 2020**, care consideră „industriile creative și culturale ca pe unele motoare importante de inovație economică și socială în alte sectoare“. Astfel, integrarea României pe harta culturală a civilizației europene și internaționale va avea loc într-o viziune geostrategică, demnă de orice stat modern.

În scopul asumării coerente a misiunii, Direcția Generală a Reprezentanțelor în Străinătate (DGRS) a redactat prezentul document, menit să înlesnească proiectarea, implementarea, monitorizarea și evaluarea activității desfășurate de institutele culturale românești din străinătate.

Programe

În fiecare Institut Cultural Român amplasat în alte țări vor avea loc dezbateri tematice cu participarea intelectualilor din țară și implicarea în dezbaterile mediului cultural de la fața locului; prezentarea preocupărilor creative, a experimentelor culturale ale noilor generații; etalarea operelor autohtone validate în pictură, sculptură, urbanism, arhitectură, cinematografie, artele spectacolului, muzică, literatură, științe, filosofie, teologie și în alte domenii; prezentarea adecvată a oportunităților de turism cultural pe care le oferă România. Se va asuma nevoia unei înțelegeri cuprinzătoare a culturii, sincronizarea cu lumea actuală. Cultura va fi privită drept un întreg complex ce include cunoaștere, convingeri, artă, morală, legi, obiceiuri, tehnici dobândite de o comunitate, care îi organizează viața și aspirațiile. Astfel sunt incluse în cultura pe care institutul o reprezintă, în țară și în străinătate, în mod firesc, literatura, muzica, artele vizuale, științele – începând cu economia și dreptul și, desigur, științele experimentale – arhitectura, filosofia, reflecția teologică. Se asigură, în felul acesta, asumarea comprehensivă, la nivel contemporan, a culturii de către Institutul Cultural Român. Se vor desfășura activități cu impact, reprezentative pentru cultura română, capabile să extindă cunoașterea acesteia. Asigurarea prezenței valorilor artistice (arte plastice, muzică, film etc.) ale culturii române trebuie să aibă loc în acord cu înnoirile aduse de noile generații pe scena internațională. O pondere semnificativă trebuie să ocupe proiectele menite să contextualizeze mai pregnant valorile, curente, etapele definitorii ale culturii și civilizației românești în registru european, în mari spații culturale: anglo-saxon, scandinav, răsăritean, balcanic, germanic, latin, hispanic etc.

1. Ordonanța de Urgență a Guvernului României nr. 27 din 13 iunie 2012, care aduce modificări și completări Legii nr. 356 din 11 iulie 2003 privind înființarea, organizarea și funcționarea Institutului Cultural Român.

Proiecte itinerante

Se impune promovarea unor proiecte care să permită itinerarea unor produse culturale sau mesaje (conferințe-dezbateri cu sprijinul unui corp sau echipe de specialiști; expoziții de anvergură, turnee ale unor formații artistice, toate bine pregătite și programate în prealabil, festivaluri de film etc.).

Cursuri de limba română

Asigurarea ofertei de cursuri de învățare a limbii române trebuie să fie conformă cu practicile altor țări din Uniunea Europeană și prin diversificarea mijloacelor de predare.

Public

Vor fi identificate noi publicuri țintă, în funcție de specificul cultural al țării-gazdă.

Biblioteca culturii române

Este obligatorie organizarea Bibliotecii culturii române în fiecare institut și înzestrarea ei cu cărți și publicații produse înăuntrul și în afara României, în baza unei cooperări organizate cu editorii. Cu sprijinul DGRS, volumele achiziționate sau obținute din donații vor fi transmise institutelor culturale românești din străinătate trimestrial. Fondul de carte necesar funcționării în cadrul fiecărui institut cultural român din străinătate a Bibliotecii culturii române va fi completat cu stocuri de CD-uri și DVD-uri care să acopere domenii diverse – istorie, geografia României, literatură, științe-sociale, știință și tehnică, turism, teatru și film, muzică populară, muzică simfonică, operă, alte genuri, arte plastice, civilizația creștină etc. Toate aceste materiale trebuie să fie consonante cu așteptările culturale ale publicului din țările-gazdă, răspunzând și interesului de cunoaștere și informare manifestat de diaspora românească.

Diaspora românească

Institutele culturale românești din străinătate vor avea, pe lângă misiunea lor fundamentală de difuziune a valorilor românești în contexte culturale confluente și obligația, în țările în care trăiesc mari comunități de români (Italia, Spania, Germania etc.), de a pune la punct un sistem ușor accesibil de informare și o ofertă de servicii culturale la sediul institutului sau on-line pentru cetățenii români interesați, care vor gravita astfel într-o mai mare măsură în jurul a ceea ce ar trebui să fie un focar de cultură românească și un liant de comuniune spirituală cu țara-mamă. Se impune astfel diversificarea ofertei culturale pentru diferitele categorii de populație românească din țările-gazdă (rezidenți integrați, emigranți de dată recentă, tineri, copii etc.).

Parteneriate

Institutele culturale românești din străinătate vor dezvolta parteneriate și proiecte realizate în regim de cofinanțare cu instituții și organizații culturale pentru a susține și în acest fel dialogul între culturi, schimbul de valori artistice și spirituale. Astfel, o atenție specială va trebui acordată consolidării unor parteneriate stabilite anterior care au funcționat cu succes, precum și prospectării pieței culturale din țara-gazdă în vederea convenirii de noi parteneriate

promițătoare și profitabile. Este de dorit asigurarea unei rețele relevante de parteneri cu impact în țările în care institutele culturale românești își desfășoară activitatea, inclusiv universități, institute de cercetare de prim plan, instituțiile culturale, naționale, europene și internaționale reprezentative, către academii, universități, institute și centre de cercetare științifică, către asociații profesionale științifice și culturale cu largă cuprindere, către marile edituri (deschise traducerilor din limba română) și producătorii de bunuri culturale pe suport electronic. Multiplicarea contactelor instituționale și a demersurilor în măsură să contribuie la extinderea sferei de acțiune trebuie să asigure deschiderea permanentă a canalelor de comunicare din diverse medii intelectuale, culturale, administrative și non-guvernamentale. Eforturile de relaționare trebuie să se concentreze pe personalități și instituții cu autoritate intelectuală și culturală la care accesul a fost sporadic, nesistematic. Fiecare Institut Cultural Român amplasat în exterior încheie – în tradiția internațională prevalentă astăzi – acorduri durabile de cooperare cu universități de prim plan, cu administrații locale aflate în cooperare cu țara noastră, cu edituri și publicații de referință, cu biblioteci consacrate, cu instituții de mare pondere și cu personalități de la fața locului și își asigură prezența constantă, cu materiale adecvate, în dezbateră culturală din acel loc.

Ziua Națională

Fiecare institut cultural român din străinătate are obligația organizării a cel puțin unei acțiuni special dedicate sărbătorii Marii Uniri a Românilor, 1 Decembrie 1918 – moment istoric de excepțională însemnătate, în colaborare cu celelalte misiuni ale României în străinătate.

EUNIC

Se impune o bună poziționare (nou creată sau menținută) a institutelor culturale românești din străinătate în rețeaua EUNIC sau a institutelor de profil din țara respectivă, după caz.

Presă

Este de dorit concentrarea eforturilor către publicații culturale sau ziare de mare tiraj cu fascicule sau suplimente culturale, către canalele de televiziune și posturile de radio având emisiuni cu profil cultural și de informare enciclopedică.

Frecvența și conținutul proiectelor

Este de dorit ca fiecare institut cultural românesc din străinătate să se concentreze asupra organizării câtorva proiecte cu un grad mai mare de complexitate, relevanță, impact cultural și mediatic. Vor fi selectate totodată acele oportunități care să permită organizarea de acțiuni punctuale, de mai mică anvergură, astfel încât ritmicitatea prezenței institutului să nu sufere. Pentru o diversificare a conținuturilor proiectelor, vor fi alese domenii diferite de interes pentru cele două tipuri de evenimente organizate (de ex. dacă un proiect de anvergură vizează cinematografia, acțiunile de o complexitate mai mică vor fi dedicate literaturii, artelor plastice, științelor etc.; nu vor prezenta tot producții cinematografice).

Baze de date

O constantă a activității institutelor culturale românești din străinătate va fi reprezentată de un complex de acțiuni vizând constituirea, actualizarea și valorificarea, în proiectarea și desfășurarea acțiunilor culturale, a unei baze de date care să cuprindă: personalități de primă mărime din țara-gază care prin prestațiile lor, prin lucrările publicate au vehiculat și au promovat valori românești, lectori și traducători de limba română, intelectuali care au efectuat studii universitare și stagii post-universitare și de documentare în România, au beneficiat de burse, au conferențiat în universități românești sau au urmat cursuri ale unor școli de vară, scriitori, specialiști în domeniul științelor socio-umane, participanți la reuniuni științifice, ingineri, economiști, inventatori, artiști, manageri culturali și funcționari publici care au coordonat proiecte în România și au adus servicii în sfera relațiilor de colaborare dintre țările lor și țara noastră, reprezentanți ai presei scrise și audio-vizuale care au informat despre realitățile românești sau care sunt interesați să promoveze în străinătate imaginea României, personalități originare din România afirmate în spațiul public și în sfera intelectuală din statele în care funcționează institute culturale românești (profesori, cercetători, medici, teologi, artiști, întreprinzători, etc.), lideri și reprezentanți ai comunităților românești, ai asociațiilor și ligilor culturale ale românilor, bursieri, studenți, masteranzi, doctoranzi.

Patrimoniu

Un alt registru, nu mai puțin important, trebuie să-l constituie cel cuprinzând valorile patrimoniale aflate în străinătate, colecțiile, fondurile de carte care au aparținut unor personalități din diaspora românească, din perioada exilului provocat de regimul comunist și care trebuie inventariate și integrate într-un circuit cultural mai larg. Totodată, trebuie identificate site-uri, monumente, clădiri, localități legate de personalități ale istoriei și culturii naționale, pentru a fi valorificate în marcarea unor evenimente semnificative din câmpul relațiilor bilaterale dintre România și statele în care există institute culturale românești.

Buget

Vor trebui moderate cheltuielile excesive cu logistica pentru a mări resursele financiare alocate reprezentării culturii române (expoziții, deplasări ale autorilor, ale formațiunilor etc.). Asemenea institutelor culturale ale altor țări, cheltuielile trebuie legate de eficiență.

Surse de finanțare

Sunt necesare resurse financiare mai mari pentru o prezență mai amplă și cu un impact real, mult mai eficace, a valorilor și civilizației românești în lume. Astfel, pe lângă alocările bugetare și pentru a-și întări autonomia financiară, fiecare institut cultural român trebuie să se preocupe stăruitor să obțină și resurse extrabugetare. Se încurajează astfel diversificarea resurselor de finanțare a acțiunilor (acorduri de cooperare pe anumite acțiuni în sistemul public-public, respectiv public-privat, folosirea resurselor europene, sponsorizări, donații, activități proprii etc.).

Dotări

Este obligatoriu ca fiecare institut să aibă un sediu propriu, echipamente de comunicare, bibliotecă și celelalte mijloace necesare unei bune desfășurări a activității.

Sprijinirea dezbaterii și cercetării științifice consacrate evoluției Uniunii Europene

România are datoria, ca membru al Uniunii Europene, să contribuie la cercetările și dezbaterile asupra acesteia.

Astăzi sunt deschise mai multe teme de dezbateră în țările membre asupra evoluției Uniunii Europene: asigurarea echilibrului bugetar; complementarea extinderii cu integrarea; depășirea deficitului democratic; reafirmarea finalității unificării europene. România a fost în anii recentți participant la aprobarea soluțiilor. Este acum timpul ca țara noastră să fie un loc în care se inițiază cercetări științifice (sociologice, economice, juridice, filosofice, etc.) consacrate unificării europene și în care se articulează propuneri proprii de soluționare a problemelor.

Institutul Cultural Român are datoria să sprijine cercetări științifice și dezbateri relevante asupra evoluției Uniunii Europene, desfășurate în țara noastră. În acest scop, **Direcția Generală a Cooperării Externe și Direcția Generală a Promovării Creației** din Institutul Cultural Român invită la discuții reprezentanții institutelor de cercetare științifică și ai publicațiilor ce se concentrează asupra unificării europene, în vederea selectării a 1-2 publicații, care vor fi sprijinite, inclusiv financiar, să se consolideze și să-și facă cunoscute rezultatele în Uniunea Europeană.

Sprijinirea dezbaterilor asupra educației și cercetării științifice

Educația condiționează performanțele persoanelor, comunităților și țărilor, iar cercetarea științifică proprie este efectiv una dintre resursele modernizării și progreselor. România are nevoie de o reală și înțeleaptă reformă a educației și de o lege chibzuită și sincronă cu lumea de astăzi a educației. Țara noastră are nevoie de o politică stimulativă a cercetării științifice și de punerea în valoare, dincoace de orice criteriu artificial, a talentelor, competențelor, operelor, personalităților.

Institutul Cultural Român împărtășește răspunderea, în societatea românească, pentru evoluția educației și cercetării științifice și dispune de unele mijloace pentru a contribui la sprijinirea inițiativelor de înnoire a abordărilor. Pe de altă parte, inovația în educație și calibrul cercetării științifice proprii sunt indicii concludente de competitivitate a unei țări în varii domenii.

Având în vedere aceste premise, la care se adaugă multiple rațiuni, Institutul Cultural Român, prin **Direcția Generală a Promovării Creației și Direcția Cooperării Interne**, invită la discuții publicațiile angajate în domeniul educației și al politicii cercetării științifice și selectează 1-2 publicații, pentru sprijinirea lor, inclusiv din punct de vedere financiar, în vederea profilării în spațiul național și european.

**„Democrația ca formă de viață »
– conferință susținută de președintele Institutului Cultural Român la Londra
cu ocazia Zilei Naționale a României**

Președintele Institutului Cultural Român, domnul **Andrei Marga**, s-a aflat, în perioada 30 noiembrie – 4 decembrie 2012, în vizită la Londra și Cardiff, cu prilejul unei serii de evenimente dedicate Zilei Naționale a României și al unor întâlniri cu oficialități și personalități britanice.

Pe 30 noiembrie 2012, domnul Andrei Marga a participat la recepția de **Ziua Națională** oferită de **Ambasada României la Londra**. Sâmbătă, 1 decembrie 2012, președintele ICR a lansat colecția de carte românească de la **Biblioteca Centrală din Cardiff**, un fond de 300 de volume constituit printr-o donație a **Institutului Cultural Român**, la inițiativa **Asociației Române din Țara Galilor**. La ceremonie au fost prezenți ES Dr Ion Jinga, Ambasadorul României în Marea Britanie, Dr Dorian Branea, Director ICR Londra, demnitari locali, diplomați, personalități culturale și reprezentanți ai comunității românești. Lansarea a fost însoțită de expoziția „The Shapes of Light”, realizată de ICR Londra, expoziție care a cuprins lucrări ale celor mai cunoscuți fotografi peisagiști români.

Luni, 3 decembrie 2012, profesorul **Andrei Marga** a susținut conferința „**Democrația ca formă de viață**” la sediul **ICR Londra** din 1 Belgrave Square, eveniment organizat în colaborare cu **Institutul Cantemir de la Universitatea din Oxford**.

You are kindly invited to attend the launch of
the Romanian Collection at Cardiff Library

THE ROMANIAN COLLECTION

1st December 2012, 1pm, Cardiff Central Library

On the occasion of the National Day of Romania

In the presence of:
**Councillor Julia Magill, Cardiff Council Cabinet Member for
Education & Lifelong Learning**
HE Dr Ion Jinga, Ambassador of Romania to the Court of St. James's
Prof Andrei Marga, President of the Romanian Cultural Institute

RSVP: nrichards@cardiff.gov.uk | 02920 780980 | The Hayes, Cardiff, CF10 1FL

The Romanian Collection is an initiative of the Romanian Association of Wales
and it includes 300 books donated by the Romanian Cultural Institute.

The Central Library will also host the photo exhibition *Romania: The shapes of light*,
a fascinating journey across some of the most beautiful Romanian landscapes.

A partnership between:

 ROMANIAN
CULTURAL
INSTITUTE

 EMBASSY OF ROMANIA
to the United Kingdom of Great Britain
and Northern Ireland

 CARDIFF
COUNCIL

 ROMANIAN
ASSOCIATION
OF WALES

Democracy as a Form of Life

Andrei MARGA

In 1993, Larry Diamond and Marc F. Plattner published the book **The Global Resurgence of Democracy**, in which different authors shared, with unconcealed satisfaction, the diagnosis according to which “democracy's third wave” takes place worldwide¹. It is well-known that, at the beginning of the '90s, in the euphoria of the expansion of free elections, a firm belief, concerning the “end of history” in the law of liberalizations that took place in economy and politics, emerged². During the fifteen years that passed since that day, the perception of democracy has been differentiated. After a few years, people talked about “the changing nature of democracy”, by supplementing the mechanism of free elections with a “culture of civic competence and of democratic capacity”³. A new inventory has been made, an inventory of perspectives on democracy, from the point of view of

“challenges” to which it has been exposed during the late modernity⁴. In the Habermas-Ratzinger debate, the most important representative of the enlightenment noticed that the proceduralist democracy, no matter how developed it was, needed cultural resources that it could not produce by itself; the necessary resources came from elsewhere. The famous theologian argued in favour of a new osmosis of power, law and ethics⁵. Closer to our time, in democracies, the replacement of visions guided by values with the brief ideology of relativism is generally blamed and a the return to a “common sense/direction sens commun” as reference point⁶ is suggested instead, and the theme of the “fragility of democracy” is raised again for discussion with an important remark: it is not the democracy that is brought forward, but the “liberal democracy”⁷.

Very recently, a discussion about “l'épuisement de la démocratie” has began in Europe, under the multiple challenges (“celui, interne, d'avoir à gérer des sociétés de plus en plus ouvertes et donc porteuse d'un risque d'anomie de plus en plus fort ; et celui, externe, d'avoir à gérer la triple évolution contemporaine: économique, numérique, génétique”) from today's society, the understanding of “exhaustion (épuisement)” being the dissolution of normativity from the conceiving of democracy. In relation to the “classic normative scheme” of law, defended by Kelsen (on the first level the juridical organisation that is the Constitution, on the second level the laws as general regulations, and on the third level the singular decisions), a “profound mutation of the normative chain (“une profonde mutation de la chaîne normative”)” is produced.

1. Larry Diamond, Marc F. Plattner (eds.), *The Global Resurgence of Democracy*, The John Hopkins University Press, Baltimore and London, 1993.

2. See Francis Fukuyama, *The End of History and the Last Man*, The Free Press, New York, 1995, p.42.

3. Takashi Inoguchi, Eduard Newman, John Keave (eds.), *The Changing Nature of Democracy*, UNU Press, Tokyo, New York, Paris, 1998, p.185.

4. Manfred Schmidt, *Demokratiethorien*, Leske+Budrich, Opladen, 2000

5. Jürgen Habermas, Joseph Ratzinger, *Dialektik der Säkularisierung. Über Vernunft und Religion*, Herder, Feiburg, Basel, Wien, 2005.

6. Raymond Boudon, *Renouveler la démocratie. Éloge du sens commun*, Odile Jacob, Paris, 2006, p.12.

7. Pierre Manent, *Enquête sur la démocratie*, Gallimard, Paris, 2007, p.16.

The “mutation” has its quantitative indicator in the “legal inflation” (for instance, there is a request for legal regulations in bioethics, at the edge of science), in the “constant pollution of the constitutional norm through decisions”, in the multiplication of “private” laws, in the increase of the jurisprudential function from the “bottom” and the qualitative indication in the “passage from an upper general normativity – the parliamentary law as a place of the general will – to a lower particular normativity”⁸. Once with the “interference (brouillage)” of the components of the state, subject to the law and the exercise of the political power, democracy loses its coherence and practically reaches a “normativity of facts reinforced by moral statistics (“la normativité des faits alimentée par la statistique morale”)", as Arthur Rich formulated.

The diagnosis of “the global resurgence of democracy”, emphatically coloured, had its sufficient reasons. If we are to take into consideration the history of Central and Eastern Europe after 1989, one can talk about the incomparable advantages of democracy in economy, institutions, culture, which justify the confidence in democracy. Given this background, to admit the “challenges and the problems that democracy itself has to face is not at all a ceasing in relation to the critique of democracy. In fact, John Dewey is always at a distance from Carl Schmitt in his conceiving of democracy.

On the other hand, the change on the scene of debates on democracy, that I have just signalled, also has its own sufficient reasons. *My thesis is that this change accompanies the liberal democracy, proceduralist in its essence, and requests democracies themselves the transition from the democracy understood as a technique of periodical choice of leaders to the democracy as form of life.* I would like to defend this thesis through a brief evaluation, based on the case of my country, Romania, of the understanding of democracy in Central and Eastern Europe (1) and a summary of the diagnoses recently given to contemporary European societies (2), so that, further on, to look upon the latest power centralisations in democratic societies (3) and upon the current “provocations” of “democracy (4), to describe the “distortion” of liberalism and to consider the need for a new understanding of democracy (5), in order to update the formula of the “democracy as form of life” (6), and in the final part, to explore the current need for leaders (7) and to indicate the importance of visions upon society, individuals and human life (8). I will not raise again for discussion here the factual analyses that I have made in previously published works⁹, but I will focus on the difficulties and aspects of conceptualisation of democracy, in order to configure the democracy as a form of life.

1.

Since the French Revolution, it has been thought that democracy is not only a solution, but also a pretentious institution that brings only troubles. We have observed that, in fact, democracy is not possible without democrats. The vision willing to see both the advantages and the claims of democracy is, however, different from the vision that sees democracy especially from the point of view of what is has not carried out. We have known, however, for a long time, that democracy depends on culture and, directly, on the way that those involved understand democracy.

8. Pierre-Henri Châlvadan, „L'épuisement de la Démocratie”, in La nouvelle revue universelle, No 9, Juillet-août-septembre, 2007, p.39.

9. See the volumes Andrei Marga, Explorări în actualitate, Apostrof, Cluj, 1995; Andrei Marga, Die Kulturelle Wende. Philosophische Konsequenzen der Transformation, Cluj, University Press, 2004;

Andrei Marga, Bildung und Modernisierung, Cluj University Press, 2005; Andrei Marga, University Reform Today, Cluj University Press, 2005; Andrei Marga, Diagnoze. Studii și articole, Eikon, Cluj, 2008.

I have called forth this delineation because, for instance¹⁰, the elections that took place in Romania in 2008 justify the question: how is democracy understood? The answer, suggested by many indicators, is that we are dealing with a rather brief understanding of modern democracy. Here are some indicators.

A democracy worth its name implies a debate on themes of public interest, starting from identified needs. As to the local elections 2008 in Romania, three observations can easily be made. The first is that there has not been, in the written press or in the audio-visual one, an actual debate. There have been formal presentations of objectives, by each candidate in particular, but there was not an actual debate (which claims arguments and counterarguments, the examination of the consequences of the options, projects of turning opportunities to good account etc.). The second observation is that the existing parties have prepared neither a coherent approach of the existing situations nor a conception on the local or regional development. In fact, the electoral proclamations have appealed to either extremely general reasons (“European village”, “European town”, “we do what we are supposed to do”, etc.) or to punctual objectives (“improvement of the local transportation”, “attraction of foreign investors”, etc.), but there was a lack of what is literally called “projects”. The third observation is that the essential public debate has been replaced with commercial advertisements for the candidates. The sterile agitation, thoughtlessly considered as being “electoral”, has outclassed the thematisations that would have been needed. Romania's great problems at the local and the regional level, such as the modern organisation of transportation, the effective regional development, the attempt to draw small towns out of isolation, the increase of the qualification level in every profession, another health system, the increase of the production and exportation capacity of the town etc. have not been in the European Union's charge or they have been only in its charge.

Democracy is not possible without parties configured through their staff conceiving, and capacity to elaborate projects. Are the parties from Romania profiled as such? In many regions of the world, idea that there is no longer a need for conceiving (which is illegally mistaken with “ideology”, as the wish lists are currently mistaken with projects) is prematurely disseminated. The people of good morality and professional quality avoid joining parties, the leaders of which, on the one hand, do not hesitate to use again the practice of appointing persons with poor experience in public functions, in order not to compete for the highest positions.

Functional democracy is not possible without civil participation. Even though the voting in the local elections in Romania can be compared to that of other European countries, one should not ignore the fact that this participation is far too unique for a young democracy. The apathy has too soon intervened here. Participation is not an aim itself, but, we must say, there is a need to overcome the confusion between “legality” and “legitimacy”. We should reach a level where to distinctly set the problem of legitimacy. Under no circumstances the legitimacy needed is achieved when the participation to voting is the one in the local elections or when leaders (such as the Presidents of Local Councils) are chosen with just one vote in advance of their competitors. The recent local elections already ask the political body of our society to clarify the mechanisms of legitimacy.

10. See more detailed analyses made on the evolution in Romania in Andrei Marga, *Philosophy in the Eastern Transition*, Apostrof, Cluj, 1995, pp. 201-240; 263-280; Andrei Marga, *Speranța rațiunii*.

Interviuri, EFES, Cluj, pp. 213-215; 238-244; 273-276; 398-400; Andrei Marga, *Diagnoze. Articole și eseuri*, pp.279-324.

Each party has proclaimed its victory, in spite of the arithmetic of the results. There is no place where one can eliminate the subjectivism of the party visions, but democracy needs not only the competition of those visions, but also honesty. In fact, the result of the local elections has not given a single univocal winner, as the electoral body has distributed the power to several political parties. The certain winner is the political pluralism and this winner has to be welcomed, as in the case of Romania the superpower of a party, whichever it may be, would rather be prejudicial. A competent and efficient governmental administration is not conditioned, however, by the bold or hidden mono-favouritism. However, the quality of the staff is decisive – at least in Romania's current situation. Its improvement remains a great problem on the political agenda of Romania.

2.

The modern societies in which we live evolve under the impact of certain historical forces of unusual magnitude: technologies, globalization, or communication means. In what kind of modern societies are we nowadays? Which are the characteristics that democracy depends on, and that the democrats should take into consideration? We see that, as today's living generations, we are in a modern society, which has adequately been described, on the one side of the evolution, by Max Weber, and on the other side, closer to us, by Horkheimer and Adorno's *Dialektik der Aufklärung* (1946).

Clearer and more profound than any other of the researchers of the modern society, Max Weber has noticed the matchless force of actions oriented towards profit, based on the calculus of the means and supported by the implementation of modern sciences; he has also anticipated the triumph of the “instrumental and strategic rationality”. The unparalleled economic development and the wide social reorganisations in the last century are the convincing evidence. More sensitive than many others to problems of liberties, Max Weber has blown the alarm¹¹. In **Gesammelte Aufsätze zur Religionssoziologie** (1920), he claimed that the future of individual liberties, on which democracy depends, is more complicated and more prosaic than it has been thought in the liberalism of the previous centuries. For, by virtue of associating the economic marketisation with the rationalisation of activities, imposed by the competition, the institutional framework in which we move will no longer result from individual decisions, but it would rather be imposed somehow from outside and it will limit those decisions through bureaucratisation. We will enter – this is Max Weber's diagnosis – a bureaucratised society similar to a “steel box of the obedience (ein stahlhartes Gehäuse der Hörigkeit)”. “Niemand weiß noch, wer künftig in jenem Gehäuse wohnen wird und ob am Ende dieser ungeheuren Entwicklung ganz neue Propheten oder eine mächtige Wiedergeburt alter Gedanken und Ideale stehen werden, oder aber – wenn keins von beiden – mechanisierte Versteinigung, mit einer Art von krampfhaftem Sich-wichtig-nehmen verbrämt”¹². Fearful that the individual liberties and rights will be affected, Max Weber concentrated liberalism on procedures and, in the end, encouraged a proceduralist democracy.

Meanwhile, we have reasons to say that Max Weber's vision, diagnosis and recommendations have been confirmed. If we take into account the last years' systematic efforts to characterise the current society, we have the confirmation evidence.

11. See Wolfgang Mommsen, Max Weber. Gesellschaft, Politik und Geschichte, Suhrkamp, Frankfurt am Main, 1974, p.21-43; Joakim Radkau, Max Weber. Die Leidenschaft des Denkens, Carol Haser, München, Wien, 2005.

12. Max Weber, *Gesammelte Aufsätze zur Religionssoziologie*, I.C.B. Mohr (Paul Siebeck), Tübingen, 1920, p. 204

The rapid development of computers and their usage in communications, as well as the wide use of the Internet have emphasised the contours of the “information society”. If we have in view the wide infrastructure, built in the meantime, in order to transmit information, then we may legitimately speak about the “society of communications”. However, in the meantime, Hegel's intuition, according to which people live in communities that share concepts, has also been confirmed: if we call knowledge the production of concepts and if we take into consideration the fact that this knowledge has become the most important capital in today's society, then we may say that we have entered the “knowledge society”. Is, on the other hand, the “society of communications” a “communication society” as well? Is the “knowledge society” also a “wisdom society”? These questions become pressing nowadays and the answers to them should not be conventional.

Horkheimer and Adorno have drawn attention upon the fact that we have entered the era of the “cultural industry”, which changes public communication from its foundations and which leaves behind serious questions: isn't it that, starting with the expansion of mass media, we can no longer speak about serving the democracy, but about its instrumentalisation? Isn't it that the aspiration of reproducing reality has been replaced with the struggle for its creation? We must say that we have entered a “media-related society”, which brings with itself at least three things: the autonomisation of the mass media in order to become a competitor on the wide-spread markets of the globalization era; the transformation of the media networks into power centres; the dependency of reality on media coverage. We may discuss whether the “media-related society” absorbs the late modernity or whether it is just one of its manifestations. I think that the second alternative is more realistic.

The “media-related society” is, however, simultaneous – at least this is what the most recent diagnoses tell us – with an “invisible society” – which is characterised by a famous Spanish thinker as being a society particularised by “complexity, contingency, non-transparency”, in which relativism dominates, and the future leaves people puzzled¹³ - with a “turbulence society” – dominated by the fluidity of structures, by the paralysis of the decisions, the emergence of new concentrations of power, by the weakening of the innovation energies¹⁴ - and with an “uncertain society”, where firm values are replaced by “deconstructions”, and truths by manipulations¹⁵. Taken together, such diagnoses bring to our minds the perspective exploited in *Dialektik der Aufklärung*, written in 1947: the modern domination of nature through the means of science, by virtue of omissions from the modern project itself of nature domination, culminate with the reign of contingency, of the arbitrary and of powerlessness (*Ohnmacht*)¹⁶.

3.

Not long ago, in Bologna (Italy), I took part to a debate on the question: is it still possible to have autonomies in today's societies? The question was asked in the case of the oldest European institution (after the Church) – the university. Is the proclaimed academic autonomy – which means, as we know, the right of academic communities to evaluation and professional self-organization – still effective? Or is it living merely as a result of the memory of the concept?

13. Daniel Innerarity, *La sociedad invisible*, Espasa, Madrid, 2004, pp.14-16, 65-89, 131-133.

14. Alan Greenspan, *L'Era de la turbelenza*, Sterling&Kupfer, Milano, 2007, p.403-416

15. Andrei Marga, *Diagnoze. Articole și eseuri*, p.61-63.

16. Max Horkheimer, Theodor W. Adorno, *Dialektik der Aufklärung*, Fisch, Frankfurt am Main, 19, p.

There are many reasons for asking this question again. For instance, the academic specializations are being selected by a more and more severe market, so that the autonomous decisions of universities should connect to the market requirements. The financed scientific research takes into consideration such requirements, rather than their own. Academic rankings create prestige to some universities and put others under pressure, determining them to conform to certain programs, which are rather technocratic. A university that does not become entrepreneurial – by making flexible its organisation and the procedures of autonomy – fails. The long-term policies are rare, and the administration of a university inevitably calculates everything in relation to the given situation, rather than to autonomy. And the examples could continue.

I think that we do not give a realistic answer to the question referring to the autonomy of institutions (the university is not the only one in this situation; the Church is in a quite similar situation) in current societies, without taking into consideration a real fact: it is not about societies in which there are power relations (the money, the administrative power, sometimes the solidarity and, diffusely, the individual self-projection are the media of our lives), for power relations exist at all times in societies: it is about societies which, based on power relations, have constituted *power centres*. Power is exercised at any time in society, and modern society has made only the delineation between *homo oeconomicus* and *zoon politikon*, between civil society and the state. Meanwhile, however, the sphere of *zoon politikon* and the public sphere of the state have been occupied by new forces. My thesis is that *nowadays there are new power centres, the impact of which has begun to be felt: in the era of globalization one can speak of three types of power centres – economic, political and media-related.*

In fact, there are *concentrations of the economic power*, not where there is a wealth concentration, but where the prices on the market and other conditions of the competition are established by certain companies, where the decisions of public authorities are conditioned by these companies. We have *concentrations of political power* where political parties are no longer exponents of the interests in society, but they form these interests themselves, where leaders are no longer a result of elections, but they organize the elections themselves, where parliaments are prisoners of the majority resulted after the elections. There are *concentrations of media-related power* where mass media do not restore the opinion and the interest diversity, but form the opinions themselves, where the inevitable dependence of the reality on the promotion through the media is used to ignore or to create “realities” through manipulation.

All these concentrations exist, as well as there exist, of course, *entrepreneurs that fight with all their forces against monopolization, politicians who oppose themselves to the politicianism, and journalists who reject manipulation.* Anyway, for universities – connected, at least in the European tradition, to the need for autonomy, as a necessary condition for performance – the following question arises. On the one hand, universities are functionally connected to a non-restrictive autonomy (universities have never been efficient when someone interfered in their decisions, and the **Magna Charta Universitatum** of 1888 and the **Bologna Declaration** of 1999 rightfully affirm that the autonomy is a condition of performance for universities!). On the other hand, universities inevitably operate within the environment of power concentrations. How will universities be able to promote the autonomy in the environment of the concentrations of

economic, politic and media-related power from different monopolies, the actual subjects of social life? We do not have an answer to this question that might be considered detailed enough, but what we already know gives no results. Anyway, two paths are no longer practicable in the society of the late modernity: the proclamation of the political “abstinence”, under the antiquated form of the “intellectuals’ apoliticism”, which is neither realistic, nor true and it deceives the university as a public instance for critical examination; the blind leading to consequences in political contexts which deceive the mission of the university, i.e. to form specialists at the highest level ever attained in knowledge. In other words, nowadays, universities are challenged to find out, through their own reflections, their fertile line, in agreement with their mission and their multiple functions, between the apoliticism and the opportunism.

4.

For instance, in the 90's, we have lived the “third wave of democracy”. Nowadays, given the life situations that we have reached, we have to ask ourselves: doesn't the current globalization affect democracies? Is democratisation invariant to the intensification of competitions on global markets? Do globalization and continental unifications leave the gravity of the decisional processes inside the countries untouched? Does the classic civil society still maintain a prominent role in relation with the state, under the conditions of the end of democratisation? In what way does the emergency of the decisions to act, under the conditions of high complexity, leave a place for democratic survey? How can there be ensured not only the legality of legal systems, but their legitimacy as well, under those circumstances? Isn't it that democracy itself, through its tolerance, inevitably makes room to trends that are intolerant with rival opinions? Which is in fact the impact of mass-media expansion over democracy? Does mass-media bring new chances of public control over decision-makers or does it rather bring new manipulations of those who are led? Does democracy remain the automatic solution even under the conditions of expanding the mentality of cynicism, in post-totalitarian and post-conflict societies? Is it possible to institutionalise not only the free elections, but also the mechanisms of a continuous, democratic control, in the name of public interest, on those who make the decisions? Isn't it that democracy should be invigorated from now on, by appealing to religious beliefs regarding the civil value of the human person? Can we convert democracy into a form of life and therefore prevent the reduction of democracy to a technique of obtaining power? Isn't it that we imperceptibly operate with a Eurocentric representation of democracy?

These are only some of the questions to which the advocates of democracy must answer today. They are “challenged” now not only by the arguments of those who accuse the discrepancy between the democrats' proclamations and practices (they have recently been brought together around the work of Carl Schmidt), but also by the dissolving relativism, hidden in the visions of groups that can neither create nor concur through creations, but claim everything (visibly tearing liberty from the responsibility for performance!), or hidden in the Judaism and in the infantilism that illegally pass for an emancipated intellectual approach (the “provincial post-modernism” from many countries is a good exemplification!) or just hidden in the views of those who use democracy in order to exclude others and to set up a monopoly of truth. Democracy is “caused” nowadays not only by traditional rivals, but also by its proceduralist or libertarian misrepresentations.

I will not evoke the different answers to such questions. I would like to go straight back to the beginning of the democracy's reconstruction, under the pressure of the above-mentioned “challenges” and problems, that is *The Changing Nature of Democracy* (UNU Press, Tokyo, New York, Paris, 1998), edited by the distinguished Japanese philosopher Takashi Inoguchi, together with Eduard Newman and John Keane.

I go back to this beginning not only because it really is the beginning of reconsidering the situation of democracy, but more because of the lucidity of this reconsideration. The general premise of the approach in *The Changing Nature of Democracy* is that “democracy may be an obsolete idea, an atavistic instinct, and an outdated institution. Nevertheless, it seems to be the only feasible institutional arrangement to promote civil and political freedoms, social and economic rights, human dignity, and international harmony”¹⁷. But nowadays democracy has to find solutions for numerous problems. “While more and more countries in the developing world are moving toward democratic governance, old democracies have increasingly revealed their own deficiencies. In particular, the substance and scope of democracy appear to be thinning. As democracy prospers, so it declines”¹⁸. Given the situation, to continuously expand the citizens' participation in the life of democratic institutions remains the major direction of action, even though it is more and more obvious that “democracy is not necessarily an efficient political system”¹⁹. Moreover, some new processes intervene. “The development of international communications and made the political leaders more vulnerable in relation to the controversies of public opinion”. In effect, CNN-style live coverage of events has eroded the traditional propaganda and the chances of political leaders to manipulate and has activated grass-roots political movements. On the other hand, the rise of global market forces has weakened the central role of the domestic body politic. Public apathy and cynicism are the visible consequences of the process. They cannot be fought against otherwise than through procedures of attracting individuals into the democratic political life, remaining conscious however that “a distinction should also be made between the institutions and procedures of democracy – such as elections, freedom of speech, the rule of law – and the content or substance of democracy. In any situation the emphasis should be not just on the institutional criteria of democracy but on the results. Does it serve to fulfil the aspirations of citizenship and does it serve peace, respect for human rights, and development?” The development of “a culture of civic competence and democratic empowerment” is essential in order to legitimately speak about democracy. Therefore, there is coverage when we say that “the issue for modern societies is not the creation of a market, but the creation of an *economic society*”²⁰. Democracy always remains more complex than the mere marketisation, which, at its turn, is not without complications.

5.

But it is not about the obsolescence of proceduralism that I want to speak about now, but about the misrepresentations of liberalism today. It remains emblematic the stupefying invocation of the mechanical majority in order to decide who is staying and who is eliminated from one party or another. I am not going to insist upon the disqualifying conceptual confusion between majority as a rule to decide objectives and majority as evaluation mechanism.

17. Takashi Inoguchi, Eduard Newman, Jhon Keave (eds.), op.cit., p.18.

18. Ibidem, p.4.

19. Ibidem, p.5.

20. Ibidem, p. 185.

However, this confusion leads to considering the majority vote as a criterion of truth! I remind you here – only in order to understand the distance of certain current practices from the real proceduralism – Thomas Jefferson's offensive against the “elective despotism” (in **Notes of Virginia**) and that of John Stuart Mill against the “tyranny of the majority” (in **On Liberty**), which remain central for the democratic culture of liberalism. But current liberalism is misrepresented by the full of sufficiency neglect of this culture!

Current practices misrepresent liberalism with regards to at least three crucial aspects. I have in view, first of all, the *a priori* misrepresentation of liberalism. It consists in invoking doctrinaire options without taking into consideration practical situations. There are frequently pinched separate fragments from Hayek or Friedman, without observing that the genuine liberalism is not a libertarian approach, but a liberty unified with the economic, institutional and cultural construction of liberties.

Further on, I have in view the economic misrepresentation of liberalism. Here we also have to notice that liberalism is not only an economic solution and it does not refer to economy only. Liberalism is a complex conception on the human nature, economy, state, knowledge and culture. One cannot have individual liberties and democracy without cultural convictions and mentalities capable of supporting them, therefore without having a liberal culture, which does not appear at all as a mere effect of proclaiming liberty and democracy.

Finally, I have in view the proceduralist misrepresentation of liberalism. But the importance of procedures cannot be underestimated here. The procedural liberalism is the part continuously present in any liberalism worth its name. Except that, in the vision itself of liberalism, no institution, or the state, is merely the sum of individual wills. In other words, not only individuals have goals (scopes), but in its turn the state itself also has goals (scopes), such as equality, justice, welfare. Liberalism is not reduced to the tautological mechanical implementation of procedures; however, today it is on the other side of Rawls, Sandel or Galstone²¹, who have strengthened its cultural engagement. The mature liberalism is not reduced to decisional procedures, but is also a conception about society and a program for changing the society. In other words, what distinguishes liberalism is not the absence of the societal goal (scope), but the fact that this goal (scope) is different: liberalism does not pass from the goal (scope) to constraining the citizens to accept it. It has been very well argued that liberalism is not reduced to **pluribus**, as it is **pluribus unum**, that liberalism is not only procedural, no matter what it is at stake under the mask of “neutrality”, but it is a movement energised by a goal, in which its advocates assume initiatives to project and implement changes.

6.

What Max Weber presented as postulate – the irreconcilability between the “ethics of value” and the “ethics of liability”, between “values” and “consequences of adopting values”²² – has become, in the meantime, the content of a mentality in democratic societies. Not only politicians, but also citizens, who more or less occasionally take part to the decisional process, leave democracy to procedures, which exempt from most of the worries and tend to minimise the values.

21. William Galstone, *Liberal Purposes, Goods, Virtues and Diversity in the Liberal State*, Cambridge University Press, 1991, p. 11, 76, 89, 177. For a more detailed analysis see the chapter “Liberalismul astăzi”, in Andrei Marga, *Filosofia unificării europene*, EFES, Cluj, 2006, p.392-441.

22. Max Weber, *Politik als Beruf* (1919), in Max Weber, *Schriften 1894-1922*, Kroner, Stuttgart, 2002, p. 547.

During the late modernity the secular society culminates in this prevalence of procedures, to the detriment of values.

Are there enough clues nowadays that this mentality would cease under a significant scale? Can we resume the question not only on the negative side, approached by Max Weber when he drew the conclusion about the irreconcilability between the “ethics of value” and the “ethics of liability”, but also about the positive side that John Dewey approached, in a prototypal manner as well. And today – or maybe today more than ever before – the reaction from **The Ethics of Democracy** (1896) to the reduction of democracy to a mere governance form, therefore to a technique of selecting leaders, remains not only classic, but conclusive and inspiring as well. The horizon of keeping democracy in its specific difference, as a “form of life”, continues to be valid and actual, in the conditions of late modernity. John Dewey was right to combat, without reserve, the “numerical and arithmetical conception” on democracy and to evoke the fact that the vote of a citizen is not just another number introduced into the ballot box, but something more than that: an aspiration regarding the society. “A man when he comes to vote does not put off from him, like a suit of old clothes, his character, his wealth, his social influence, his devotion the political interests, and become a naked unit. He carries with him in his voting all the influence that he should have, and if he deserves twice as much as another man, it is safe to say that he decides twice as many votes as that other man”²³. Therefore, the core of democracy is not the vote or the counting of votes, but the setting up of a majority as an emergent will from the social body, with a “social” scope such as the “public welfare”. “Democracy, in a word, is a social, that is to say, an ethical conception, and its governmental significance is based upon its ethical significance. Democracy is a form government only because it is a form of moral and spiritual association”²⁴. It is only the democracy that continuously nourishes from an ideal, from the society, and which does not let itself reduced to procedures, that makes the difference from other governance forms and impedes the degradation of democracy itself in the ancient forms of corrupting the power that democracy wanted to overcome. John Dewey himself asked the question of democracy as “form of life” that subordinates the procedures in order to connect “secularisation”, to spiritual values. “The idea of democracy, the idea of liberty, equality and fraternity, represent a society in which the distinction between the spiritual and the secular has ceased, and as in Greek theory, as in the Christian theory of the Kingdom of God, the church and the state, the divine and the human organization of society are one”²⁵.

Certainly, beyond the enthusiastic formulations of the young John Dewey, which went towards the re-identification of the profane with the sacred – formulations that obviously do not face the autonomy and the differentiation of values characteristic of late modernity – a question still remains: to what measure are the behaviours of democrats guided rather by moral values than limited by procedures? Max Weber has avoided an affirmative answer to such a question as he had in front of him mainly experiences related to the peace settlement after the First World War, to the activities of socialist radicals in Germany and to the attempts of rendering Europe Bolshevik. Such experiences were showing, the first ones that ethical reasons are subordinated to the aspirations for power, and the latter that the claim for politics in values leads to the exaltation of leaders and, in fact, to the destruction of democracy. However, nowadays we are confronted with the effects - not only positive - of the democratic proceduralism – the insurance of a functioning without dramatic breaches – but also with its incapacity to prevent corruption and to generate the motivations that are necessary

23. John Dewey, „The Ethics of Democracy”, in John Dewey, The Early University Press, Carbondale and Edwardsville, Feffer&Simons, Inc., London and Amsterdam, 1969, p. 233

24. Ibidem, p.240

25. Ibidem, p. 248-249

for its own functioning. Many democracies nowadays clearly show, on both sides – the flourishing of corruption and the decrease of the democratic motivation – the consequences of reducing democracy to a technique of periodical election of leaders, partly manipulated, partly accidental. Meanwhile, due to eminently practical reasons, it the thematisation of the cultural resources of democracy and of its specific difference has become necessary. On the other side, the “religious turn”²⁶ itself, from the last decades, represents the indicator of a relative decrease in the efficiency of the philosophical resources of democracy and of a reorganisation of the prospective cultural resources of democracy, around the perceived meaning of life, a theme that continuously is best covered by the Judeo-Christian tradition of the religion and its civil culture.

In **Die Entstehung des Staates als Vorgang der Säkularisierung**, Böckenförde has rebuilt, with precision, the genesis of modern states in Europe, between the 13th and the 18th centuries, not only as a “historical and constitutional” process, but also under the “spiritual and religious” aspect of the dispense from legitimizations by appealing to transcendence. He assumes the idea that the state based on individual liberties always needs a “bonding force (eine Bindungskraft)”²⁷. This bond has been ensured, since the beginning, by religion, but the advance of “secularisation” has changed the situation. Subsequently, the nation, energised by the “tradition of the Christian ethics”, has ensured the bond, under the form of the “national state”. Meanwhile, this erosion has been eroded, in its turn, under the pressure of the “individualism of human rights”. Especially after the Second World War, it has been resorted to the resettlement of the bond by adhering to “values”, but the subjectivism and positivism of their understanding always represent dangers²⁸. As a consequence, the following question is asked: which could be the “bonding forces”?

Böckenförde says that that the “bonding force” does not have to be looked for outside the “state based on individual liberties” and it is not going to be imposed through “coercions of legislation and authoritarian commandments”. The appeal to “ideologies of the state”, such as “reasserting the tradition of the Aristotelian state-town” or “proclaiming 'systems of objective values'”, does not give results. The state may try to avoid the need for finding “bonding forces”, by stimulating “the eudemonic life expectations of citizens”, but this avoidance cannot last. Böckenförde's solution is the following: “So ware denn noch einmal – mit Hegel – zu fragen, ob nicht auch der säkularisierte weltliche Staat letztlich aus jenen inneren Antrieben und Bindungskräften leben muß, die der religiöse Glaube seiner Bürger vermittelt”²⁹. Obviously (many other quotes confirm it as well), the distinguished jurist has brought into debate the “religious faith” as horizon of dispensing its questioning.

7.

If we accept Aristotle's argument that the presence of the “reasoning spirit” (nous) allows an organization to reach its goal (and it is impossible not to accept it today, when organizations that let themselves be dissolved in the chaotic movement of components are not competitive), then the distinction between bosses, managers and leaders is worth being employed.

26. I have approached the problem in Andrei Marga, „The Religion Turn. On the new Relation between Science, Philosophy and Religion”, in Miroslav Polzer... (eds.), Religion and European Integration. Religion as a Factor of Stability and Development in South Eastern Europe, VDG, Weimar, 2007, p. 281-292.

27. Ernst Wolfgang Böckenförde, *Die Entstehung des Staates als Vorgang der Säkularisierung* (1967),

in Ernst Wolfgang Böckenförde, *Recht, Staat, Freiheit, Suhrkamp, Frankfurt am Main, 2006, p.111.*

28. *Ibidem*, p.111-113.

29. *Ibidem*, p.113

It is not a mere verbal distinction; on the contrary, this distinction allows us to shed light on the critical situations within institutions, companies, corporations, where there are bosses and infighting between those who aspire to become bosses, but where there are no managers, and where leaders have not yet arrived.

Today, in the research on organization, the *leader* is considered to be different from a *boss*. While the “boss” is at the top of an organization, and the actions of his/her staff depend on his/her decisions, his/her power depending on the position, the “leader” also has authority, but authority granted by the ability to understand the organization within a context, to guide it accordance to new directions, and to make these convincing for everyone else. The fact that the “manager” is something else has to be accepted. As compared to the boss, the “manager” has the advantage of having enough knowledge on the functioning of the organization and on competences, and as compared to the “leader”, the “manager” works in a given frame of strategic options. Only the “leader” can take the responsibility for changing major options.

Is there a need for leaders in organizations, companies, corporations? It is a fact that there are plenty of “bosses”, and that the fight for becoming a boss is a custom, as soon as there is an open possibility. “Managers” are fewer, because the creation of a real decisive manager involves strenuous effort to learn and acquire the necessary abilities. With “leaders”, an organization is not only efficient, but also long-lasting, not just existent, but also competitive, not only conspicuous, but relevant as well. Especially in the context of globalization, in which, as Robert Reich argues (**The Work of Nations**, 1990), the success on the markets depends not on the “high volume” of the product, but on its “high value”, therefore, the intelligence incorporated in the product, and in production implies qualified managers and valuable leaders (who do not lead only physically, but who are “leaders in ideas, in actions”).

The immediate question regards the *leaders' selection*. “Bosses” are the result of one's access to a position; but neither the “manager” nor the “leader” is created because they have leading positions. Actually, many “bosses” are lousy managers, and they will never get to be leaders. On the other hand, the passage from “boss” to “manager” or “leader” is not made through the simple effort of the person in question (“positions do not create leaders”); the wise saying “May God spare you of the ungifted hardworking person” is here a warning.

So how are leaders produced? Starting from recent research, we have to make three connected observations. The first refers to the fact that the leader is not self-proclaimed, but that he/she is acknowledged, and that leadership is not primarily ceremonial, but a position of hard work. The traditional work of Cartwright and Zander (**Group Dynamics: Research and Theory**, 1968) rightfully considered *leadership* as consisting of actions of “setting group goals, moving the group towards its goal, improving the quality of interactions among members, building cohesiveness of the group, and making resources available to the group”. The second observation is that the leader is made, not born. Miraculous endowments for leadership, a type of mysterious predestination, exist only for the naïve. The leader is the result of a learning process in at least three dimensions: knowledge that can be used from the technical point of view, interaction abilities, and self-reflexivity.

The third observation is that nowadays we move in the environment of deep changes regarding the image of the leader. The leader “is made” through “continuous work and study”, and he/she does not rely on the success obtained (“Talent needs to be nurtured”). Both the traditional theory of the leader (“chieftain”, “prince” etc.), as a result of special “traits” (“the trait theory”), and the modern theory of the leader, as a product of exceptional circumstances (“the great events theory”), have lost their attractiveness when compared to the conception of the leader as a result of continuous learning (“the transformational theory”).

As those delineations and observations are well supported by the current research in the field of organization, the irrepressible question is: how about bosses, managers and leaders in everyday life? Nowadays, the show is that of a multitude of “bosses” resulted from the questionable mechanism of party lists, or their appointment, even more questionable, in public roles. Are “bosses” “managers” at the same time? A management of public interest is often in crisis. And if the simple appointment in a position can result in a “boss”, but not in a manager or a leader, if being a “leader” mean “continuous work and study” and skills of “leadership in ideas, in actions”, as today’s books tell us, then each of us can answer the question: how about “leaders”?

8.

At the beginning of 2007, the famous publishing house Seuil of Paris edited, under the title **Le futur de la démocratie**, three writings (*L’eta dei diritti*, 1997; *Il future della democrazia*, 1995; *Stato, governo, società*, 1995) by Norberto Bobbio. Having a strong legal and philosophical experience (accomplished under Croce and Gramsci), Norberto Bobbio tried to make operational the concept of democracy – that is to capture it in simple distinctive options and in univocal phrases. The “minimal definition” of democracy, given in **Le futur de la démocratie**, is almost “operational”. Democracy means five clear things taken together: a “group of fundamental rules” regarding “decisional procedures”; a high number of members of the “group” to make the decision (without making “omnicracy” the effective ideal); assuming the “rule of the majority”; the existence of “real alternatives” for the decision; the “fundamental rights” of those members. However, this definition has to be taken together with the initial presuppositions of democracy: contractualism, utilitarian orientation and the delimitation between *homo oeconomicus* and *zoon politikon*³⁰.

Norberto Bobbio considers that three obstacles have intervened in the face to democracy in modern society: a) the passage from “family economy” to “market economy” increased the importance of “technicians” in decision taking; b) the continuous expansion of the “bureaucratic apparatus” created another decision than the “democratic” one³¹; c) the “democratic state” led to the “emancipation of the civil society” from the “political state”. As a result of the obstacles, at least six promises of democracy were not possible to be honoured: a) if, at its beginning, democracy still ensured the “centripetal movement” of the components of society, the “centrifugal” movement gradually dominates; b) the initial “political representation” has been replaced, more or less frankly, with the “imperative mandate”; c) the “oligarchic power” was reduced, but not removed; d) democracy was not able to occupy all relevant spaces of society;

30. Norberto Bobbio, *Le future de la démocratie*, Seuil, Paris, 2007, pp.108-113.

31. *Ibidem*. p. 126-128

e) the removal of the “occult powers” could not have succeeded; f) the “education for democratic citizenship” has remained insufficient – as a proof we have the “political apathy” in democracies³². Therefore, it does not result that democracy might be in danger. On the one hand, anyway, democracies have remained distinct from authoritarianism; on the other hand, external powers have not removed democracies³³. A fact, however, must be taken into consideration: democracies cannot survive without “active citizens”, and a “citizen” cannot be “active” unless he/she is nourished by ideals. We cannot have a democracy without ideals that transcend their own functioning (it is about tolerance, non-violence, gradual modernity and fraternity); therefore, democracy depends on cultural resources that it cannot produce itself, but takes them from the cultural environment.

Habermas has brought an important objection to the operationalisation of the proceduralist core of democracy undertaken by Norberto Bobbio, from the perspective of the “deliberative politics”, capable of facing the inevitable “technicisation” of decisions: in **The Future of Democracy**, as Norberto Bobbio kept a strictly legal approach, he was not able to capture, in the definition of democracy, its orientation towards the “discourse” as a framework to solve problems³⁴. We may add the observation that John Dewey has been the one who has exemplarily understood it. But the objection is still related to a more advanced level of democracy than the one conceptualised by Norberto Bobbio.

No matter how many the causes of a situation might be, it definitely has remedies. Only that the remedies for the difficulties and problems of democracies today do not leave themselves reduced to a single action. So what should be done today? I believe that, at least in Central and Eastern Europe, we have to ceaselessly work on four directions, at the same time: the passage from news distribution to honest information and then to argumentative debate in public life; the passage from private and group interest, whichever they may be, to the circumscription of public interest and its promotion in administrative decisions; the constitutional reform that allows the passage from the “crushed democracy” and from the simple proceduralism nowadays to democracy as form of life; an education favourable to argumentations, public interest and democracy as form of life. Who can assume those directions? For any analytical view it is clear that, for instance, Romania needs a reorganisation of political forces to set its direction and, of course, new energies that come from its own society.

9.

One who would try to build an opinion about our current intellectual life is faced with two facts: on the one hand, globalization, the spreading of communication, connect people from all around the world, from different cultures, and also internationalize solutions, and, on the other hand, when people take reference points of evaluation and behaviour, they relate, first of all, to their own culture. Thus, despite the pressure of creating a global identity, a lot of people come up with particular identities (ethnic, religious, of gender etc.). In *Philosophy as Cultural Politics* (2007), Richard Rorty expresses, in a very coherent philosophical manner, the individual's contextual anchorage (to their own, particular, cultural standards), and the rejection of the universal reference points.

32. Ibidem, p. 115-124.

33. Jürgen Habermas, *Faktizität und Geltung. Beiträge zur Diskurstheorie des Rechts und des demokratischen Staates*, Suhrkamp, Frankfurt am Main, 1993, p. 366.

34. Thomas Corothers, „The End of Transition Paradigm”, in *Journal of Democracy*, Volume 13, No 1, 2002; see also Herman Denz (Hrsg.), *Die europäische Seele. Leben und Glauben in Europa*, Czernin, Wien, 2002, p. 105-109.

Rorty makes our entire reality dependent on our own cultural arsenal. We have become, he says quite contentedly, “commonsensical finitists”³⁵, and the only thing we have left is to promote a “tolerant conversability”³⁶, without assuming any other intrinsic nature of the reality. Thus, contextual relativism is inevitable.

Even granting this intelligent philosophy the merit of expressing, better than any other one in the Modern Era, the possibility of the different conceptualization having a series of facts as its object, we cannot shun a deeper insight into the unacceptable consequences of relativism. The spokesmen of great trends, thinkers with different platforms, from Karl Popper³⁷ to Habermas³⁸ and to Joseph Ratzinger³⁹, have evoked them convincingly. Relativism is quickly converted into a dogma that contradicts its principle (“all is relative”), and stimulates the destruction of the unity of humankind, with all the implications that result from it. Relativism does not adequately take into consideration the human process of learning, which does not reduce itself to information, but which means the change of thinking frames or “boxes”⁴⁰. Relativism, by its own principle, does not take into consideration the natural telos of conversation, of speaking in general – that of obtaining the understanding between different rival points of view⁴¹.

Today, Relativism may be overcome if it is faced not only with arguments brought against it, but also with alternative conceptions. We have at our disposal several proposals to date: such as to re-establish the motto “unity in diversity”, to weigh in a “view from nowhere”, to exploit the new continent of “communication”, to articulate a “fallible absolutism”, to consider the unavoidable consequences of Relativism⁴². I believe that Relativism cannot be overcome without accepting two assumptions. The first represents the passage from the classical “universalism of norms”, which is challenged by the cultural diversification, to a “universalism of generative structures” – a universalism of those conditions that make a certain performance possible. The second assumption acknowledges the need to move from descriptions, poems, oral expression, dialogue, essay, journal, aphorism, epistle, to mathematic exposures to theories, knowledge systems and comprehensive visions⁴³. Nowadays we need not only knowledge, in its general meaning – which, of course, remains indispensable – but also visions capable of realizing what is actually the meaning of actions, of institutions, of life, of society, of the world and what is the meaning of the knowledge inside them.

10.

Recently, a remarkable physicist reminded us that, due to several factors – the competition in research, the pressure from society to transfer scientific knowledge, the search for funds, the unstable work situation – the new generations engage in more factual research, finding solutions for problems on a short term, without committing themselves to far-reaching projects. We may add that this is the situation not only in the field of scientific research, but it is connected to a more comprehensive orientation of culture towards facts, immediate, customs, and to the predisposition towards what lies at the origin of the fact, of the immediate, of the custom, which implies a reduction of the appetite for theory, system, project.

35. Richard Rorty, „Philosophy as Cultural Politics”, in *Philosophical Papers*, Volume 4, Cambridge University Press, 2007, p. 88.

36. *Ibidem*, p. 103.

37. Karl Popper, *The Open Society and Its Enemies*, Princeton University Press, 1966, Volume 2, p. 369.

38. Jürgen Habermas, *Nachmetaphysisches Denken*, Suhrkamp, Frankfurt am Main, 1988.

39. Joseph Kardinal Ratzinger, *Wendezeit für Europa? Diagnosen und Prognosen zur Lage der Kirche und Welt*, Johannes Verlag, Einsiedeln, Freiburg, 1992.

40. Hilary Putman, *Reason, Truth and History*, Cambridge University Press, 1981, cap. 8.

41. Jürgen Habermas, *op.cit.*, p. 179.

42. See, for details, Andrei Marga, *Relativism and Its Consequences*, EFES, Cluj, 2007, pp. 321-329

43. Andrei Marga, *Introducere în metodologia și argumentarea filosofică*, Dacia, Cluj, 1992, pp.35-45.

In the 80s, Habermas identified among the consequences of this orientation the apparent “exhaustion of the Utopian energies (Erschöpfung der utopischen Energien)”⁴⁴. The dominant direction in today's culture is that of exploiting what is given, rather than asking what is possible. Moreover, a “negative futurism” is developed: “let's leave things the way they are, because it may be not so good”.

Anyway, the physicist I have quoted, Paolo Blasi, after having analyzed the application, salutary of course, of the **Bologna Declaration** (1999), draws this conclusion: “the challenge of the European society today is to go beyond 'the knowledge society', and to evolve into what could be called a 'wisdom society'. Knowledge is a conscious use of information; 'wisdom' means choosing one's behaviour based on knowledge and shared values, in order to enhance the well-being of all, and the awareness that personal actions have social consequences”⁴⁵.

Indeed, this is an effective and pressing problem. Let us put in motion some wisdom capable of enlightening people about their own responsibility. I believe that Blasi, a refined physicist, is too optimistic when he speaks about the “restoration of some medieval values – the quest for truth, the unity of knowledge, the openness to the unknown and to other cultures”, as simple “restoration” has grown improbable for reasons of the new situation's complexity. Still, Paolo Blasi is right when he considers that today's universities have the responsibility of setting a larger and greater goal than producing and transmitting knowledge, in the projection of a “developed and peaceful world”.

11.

Meanwhile, problems of the civilization we live in continue to grow worse, problems not related to “ideologies”, or the “divergence of great visions”, but that touch upon the very understanding of human life, and question not so much some specific orientation in life but life itself. In the first instance four such problems come to mind: *first*, the new clarification of what inevitably is “the cell of the society”, against the backdrop of the dissolution of the family, around which the culture we share has been built; *second*, the new explanation of “human nature”, in the context of the explanation that can prevent the foreseeable danger of enabling the human being to become the raw material for its technologies; *third*, the clarification of the mediating role of moral, civic, and aesthetic values in society, considering the continuous rise in the conversion of values to functions; *finally*, a new explanation of the meaning of human life, in circumstances in which, on the one hand, we cannot part with its uniqueness, and with meaning, as long as the human condition is a feature common to all of us; on the other hand, no substitute for the “redemption” of the Judeo-Christian tradition was found. Such problems are in no way ordinary, and they require the presence of cultural commitment and capacity to provide answers to such questions, in the new situation of humanity.

44. Jürgen Habermas, Die Krise des Wohlfahrtsstaates und die Erschöpfung utopischer Energien, in Jürgen Habermas, Die neue Unübersichtlichkeit, Suhrkamp, Frankfurt am Main, 1985, p. 143.

45. Paolo Blasi, „The European University. Towards a Wisdom-Based Society”, in Higher Education in Europe, Vol. 31, Number 4, December 2006, p. 407

Bibliography

1. Blasi, Paolo, „The European University. Towards a Wisdom-Based Society”, in *Higher Education in Europe*, Vol. 31, Number 4, December 2006
2. Bobbio, Norberto, *Le future de la démocratie*, Seuil, Paris, 2007
3. Böckenförde, Ernst Wolfgang, *Recht, Staat, Freiheit*, Suhrkamp, Frankfurt am Main, 2006
4. Boudon, Raymond, *Renouveler la démocratie. Éloge du sens commun*, Odile Jacob, Paris, 2006
5. Chálvidan, Pierre-Henri, „L'épuisement de la Démocratie”, in *La nouvelle revue universelle*, No9, juillet-aôut-septembre, 2007
6. Corothers, Thomas, „The End of Transition Paradigm”, in *Journal of Democracy*, Volume 13, No.1, 2002
7. Denz, Herman (Hrsg.), *Die europäische Seele. Leben und Glauben in Europa*, Czernin, Wien, 2002
8. Dewey, John, *The Early University Press*, Carbondale and Edwardsville, Feffer&Simons, Inc., London and Amsterdam, 1969
9. Diamond, Larry, Plattner, Marc F. (eds.), *The Global Resurgence of Democracy*, The John Hopkins University Press, Baltimore and London, 1993
10. Fukuyama, Francis, *The End of History and the Last Man*, The Free Press, New York, 1995
11. Galstone, William, *Liberal Purposes, Goals, Virtues and Diversity in the Liberal State*, Cambridge University Press, 1991
12. Greenspan, Alan, *L'Era de la turbelenza*, Sterling&Kupfer, Milano, 2007
13. Habermas, Jürgen, *Die neue Unübersichtlichkeit*, Suhrkamp, Frankfurt am Main, 1985
14. Habermas, Jürgen, *Nachmetaphysisches Denken*, Suhrkamp, Frankfurt am Main, 1988
15. Habermas, Jürgen, *Faktizität und Geltung. Beiträge zur Diskurstheorie des Rechts und des demokratischen Staates*, Suhrkamp, Frankfurt am Main, 1993
16. Habermas, Jürgen, Ratzinger, Joseph, *Dialektik der Säkularisierung. Über Vernunft und Religion*, Herder, Feiburg, Basel, Wien, 2005
17. Horkheimer, Max, Adorno, Theodor W., *Dialektik der Aufklärung*, Fisch, Frankfurt am Main
18. Innerarity, Daniel, *La sociedad invisible*, Espasa, Madrid, 2004
19. Inoguchi, Takashi, Newman, Eduard, Keave, John (eds.), *The Changing Nature of Democracy*, UNU Press, Tokyo, New York, Paris, 1998
20. Manent, Pierre, *Enquête sur la démocratie*, Gallimard, Paris, 2007
21. Marga, Andrei, *Introducere în metodologia și argumentarea filosofică*, Dacia, Cluj, 1992
22. Marga, Andrei, *Explorări în actualitate*, Apostrof, Cluj, 1995
23. Marga, Andrei, *Die Kulturelle Wende. Philosophische Konsequenzen der Transformation*, Cluj, University Press, 2004
24. Marga, Andrei, *Bildung und Modernisierung*, Cluj University Press, 2005
25. Marga, Andrei, *University Reform Today*, Cluj University Press, 2005
26. Marga, Andrei, *Diagnoze. Studii și articole*, Eikon, Cluj, 2008.
27. Marga, Andrei, *Philosophy in the Eastern Transition*, Apostrof, Cluj, 1995
28. Marga, Andrei, *Relativism and Its Consequences*, EFES, Cluj, 2007
29. Marga, Andrei, *Speranța rațiunii. Interviu*, EFES, Cluj
30. Marga, Andrei, „Liberalismul astăzi”, in *Filosofia unificării europene*, EFES, Cluj, 2006
31. Marga, Andrei, „The Religion Turn. On the new Relation between Science, Philosophy and Religion”, in Miroslav Polzer... (eds.), *Religion and European Integration. Religion as a Factor of Stability and Development in South Eastern Europe*, VDG, Weimar, 2007
32. Mommsen, Wolfgang, Max Weber: Gesellschaft, Politik und Geschichte, Suhrkamp, Frankfurt am Main
33. Popper, Karl, *The Open Society and Its Enemies*, Princeton University Press, 1966, Volume 2
34. Putman, Hilary, *Reason, Truth and History*, Cambridge University Press, 1981, cap. 8.
35. Radkau, Joakim, Max Weber: *Die Leidenschaft des Denkens*, Carol Haser, München, Wien, 2005
36. Ratzinger, Joseph Kardinal, *Wendezeit für Europa? Diagnosen und Prognosen zur Lage der Kirche und Welt*, Johannes Verlag, Einsiedeln, Freiburg, 1992
37. Rorty, Richard, „Philosophy as Cultural Politics”, in *Philosophical Papers*, Volume 4, Cambridge University Press, 2007
38. Schmidt, Manfred, *Demokratietheorien*, Leske+Budrich, Opladen, 2000
39. Weber, Max, *Gesammelte Aufsätze zur Religionssoziologie*, I.C.B. Mohr (Paul Siebeck), Tübingen, 1920
40. Weber, Max, *Schriften 1894-1922*, Kroner, Stuttgart, 2002

Precizări în legătură cu finanțarea Festivalului de Film „Making Waves: New Romanian Cinema“

Festivalul de Film „Making Waves: New Romanian Cinema“ este organizat la Lincoln Center în colaborare cu Asociația „Romanian Film Initiative“, condusă de doamna Corina Șuteu, fosta directoare a Institutului Cultural Român de la New York. Evenimentul nu beneficiază de finanțare din partea Institutului Cultural Român deoarece fosta directoare a ICR New York nu a solicitat conducerii Institutului Cultural Român fonduri pentru acest proiect.

Este meritoriu faptul că doamna Corina Șuteu, fosta directoare a ICR New York, și doamna Oana Radu, fosta directoare adjunctă, au reușit să atragă fondurile necesare pentru realizarea acestui festival prin intermediul fundației proprii. Menționăm că demisiile doamnelor Corina Șuteu și Oana Radu din funcțiile ocupate la ICR NY au fost decizii personale.

Sunt complet lipsite de orice probe acuzațiile aduse noilor autorități din România în cuprinsul articolului „Festival Recast by Politics at Home“, apărut în ediția de pe 27 noiembrie 2012 a cotidianului The New York Times, cu privire la un presupus regres în domeniul politicilor culturale. Declarațiile doamnei Corina Șuteu și ale domnilor Mihai Chirilov și Andrei Ujică, citate în articolul menționat, sunt făcute în completă ignoranță și fără a avea proprietatea termenilor.

Guvernul Bavariei sprijină înființarea unui Institut Cultural Român la Nürnberg-München

Ca urmare a discuțiilor dintre președintele ICR, Andrei Marga, și reprezentanții Guvernului și Parlamentului din Bavaria (Germania), a fost stabilită deschiderea unui Institut Cultural Român la Nürnberg-München. Această opțiune ține seama de ponderea culturii Bavariei în Germania, Europa și în lume și de importantul grup al diasporei românești (constituit în principal din sași) din Bavaria.

Pe 21 decembrie 2012, președintele ICR va discuta la München cu domnul Martin Neumeyer, responsabil al Guvernului Bavariez pentru integrare, precum și cu membri ai Guvernului Bavariez, cu privire la amplasarea și organizarea noului institut.

INSTITUTUL CULTURAL ROMÂN
Aleea Alexandru nr. 38, sector 1
011824, București, România

Tel.: (+4) 031 71 00 627, (+4) 031 71 00 606
Fax: (+4) 031 71 00 607

E-mail: icr@icr.ro